

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
22

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο άτρέμης Άρχοντας της Ζούγκλας σπαράζει τ' άμέ-
τρητα φίδια που τον έχουν περικυκλώσει μέσα στην έρημη
σηλιά του.

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

ΖΩΝΤΑΝΗ
ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Του ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Σ παρακτική γυναικεία κραυ-
γή άντηχεί σέ μιά άπ' τις πιο
άγριες περιοχές της παρθένας
Ζούγκας:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!.....

Ο χρυσός ήλιος έχει κρυφτή
πία πίσω άπ' τά μακρυνά βου-
νά της δύσης. Σε λίγο τό μαυ-
ρο σκοτάδι της νύχτας θάχη δι-
ώξη και την τελευταία σκιά
των θεόρατων δέντρων...

Η Ροζάν, μιά πανέμορφη

λευκή κοπέλλα, χτυπιέται σάν
τρελλή και ξεφωνίζει με φρί-
κη:

— Βοήθεια!... Σώστε μεεεε!

Πασχίζει άπεγνωσμένα νά
λευθερωθή άπ' τό θανατερό άγ
κάλιασμα του άπαίσιου κακούρ
γου.

Είναι ο φύλαρχος Χιχούρ, έ
νας μεσόκοπος μαύρος, που
την έχει άρπάξει στά τριχωτά
μπράτσα του και τη σφίγγει
μέ άφάνταστη λύσσα...

Ἡ Ροζάν ὅμως εἶναι ἀτρόμητη καὶ χειροδύναμη κοπέλλα. Ὁ φύλαρχος καταλαβαίνει πῶς γρήγορα θὰ καταφέρει νὰ τοῦ ξεφύγῃ!... Διατάζει λοιπὸν τοὺς ἀγριοὺς μαύρους του, οὐρλιάζοντας:

— Δέστε τη, σκυλιά! Δέστε τη!...

Ἐκεῖνοι κόβουν ἀπὸ γύρω γρήγορα χοντρά καὶ γερά χορτόσχοινα...

Ὅμως ἡ πανέμορφη λευκὴ κόρη κάνει μιὰ τελευταία ἀπεγνωσμένη προσπάθεια... Ξεφεύγει, σὲ μιὰ στιγμή, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κακούργου. Τὸ βάζει σὰν τρελλὴ στὰ πόδια καὶ τρέχει νὰ σωθῇ ἀπ' τὸ φρικτὸ κι' ἀπαίσιο θάνατο ποὺ τὴν περιμένει.

Ὅμως ἀλλοίμονο σ' αὐτήν! Τρεῖς ἀπ' τοὺς μαύρους καννίβαλους τρέχουν καὶ τὴ φτάνουν. Τὴν ἀρπάζουν θάναυσα στὰ βρωμερά τους χέρια...

Ἡ ἄμοιρη Ροζάν σπαράζει:

— Λυπηθεῖτε με, κακούργοι!... Λυπηθῆτε μεεεε!...

Ποιὸς τὴν ἀκούει ὅμως!... Οἱ ἀγριοὶ τὴ δένουν γρήγορα μὲ τὰ γερά χορτόσχοινα στὸν κορμὸ κάποιου κοντινοῦ δέντρου...

Πάνω στὰ κλαδιὰ τῶν δέντων ποὺ βρίσκονται τριγύρω, ἀμέτρητοι πῆθηκοι χοροπηδᾶνε καὶ στριγγλίζουν. Κανένας ὅμως ἀπ' τοὺς μαύρους δὲν παραξενεύεται. Εἶναι κάτι τὸ συνηθισμένο στὴν ἀγρία αὐτὴ περιοχή!...

Ὁ ἀπαίσιος φύλαρχος Χι-

χοῦρ πλησιάζει ἀγριεμένος τὴν ἄμοιρη κοπέλλα:

— Λευκὴ σκύλα, μουγγρίζει, ἀφρίζοντας ἀπ' τὸ κακό του: Μίλησε λοιπὸν!... Μίλησε γιατί θὰ σὲ κάψω ζωντανή!

Ἡ Ροζάν σφίγγει τὰ κάτασπρα μαργαριταρένια δόντια της. Σὰ νὰ φοβᾶται μὴ τῆς ξεφύγῃ ἄθελα καμμιά λέξι. Ὑστερα τὰ ξεσφίγγει γιὰ νὰ τοῦ ἀποκριθῇ μὲ μῖσος:

— Ποτέ κακοῦργε!... Ποτέ δὲν θὰ μάθης αὐτὸ ποὺ ζητᾷς! Χίλιες φορές προτιμῶ νὰ πεθάνω, παρά νὰ προδώσω τὸ μυστικό!...

Ὁ τρομερὸς φύλαρχος τρίζει τώρα τὰ δόντια του, οὐρλιάζοντας μὲ λύσσα καὶ μανία στοὺς ἀνθρώπους του:

— Φωτιά!... Ἀνάφτε γρήγορα φωτιά!... Θέλω νὰ τὴν κάψετε ζωντανή!...

Ἡ λευκὴ κόρη ποὺ τὸν ἀκούει νιώθει κρῶν ἰδρώτα νὰ λούζῃ τὸ κορμί της... Κάνει ἀφάνταστα δυνατές κι ἀπεγνωσμένες κινήσεις γιὰ νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά της. Νὰ λευθερωθῇ!...

Ὅμως τὰ γερά χορτόσχοινα ποὺ τὴν κρατᾶνε δεμένη, ματώνουν τὶς σάρκες της. Τὴν κόνουν νὰ οὐρλιάξῃ ἀπ' τοὺς πόνους!...

Μπροστὰ της οἱ ἀπαίσιοι μαῦροι καννίβαλοι κάνουν ἓνα σωρὸ ἀπὸ λεπτὰ κλαδιὰ καὶ ξύλα... Σὲ λίγο οἱ θανατερὲς φλόγες θὰ τὴν ἔχουν ἀγκαλιάσει λαίμαργα!...

Ὅμως ξαφνικὰ κάτι ἀνα-

πάντεχο γίνεται! Κάτι αφάνταστα τρομακτικό!

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΚΡΑΜΠ

Είναι ένας νέος άνδρας, δ-χι περισσότερο από τριάντα πέντε χρόνων... Κι όμως στην πατρίδα του την Αμερική τον θεωρούν σαν ένα μεγάλο επίσημονα!... Είναι και για-τρός και χημικός μαζί!...

Η Ροζάν, η πανέμορφη κοπέλλα που σπαράζει δεμένη στον κορμό του δέντρου, είναι η αγαπημένη μνηστή του...

Δέν είναι πολλές μέρες που χουν φτάσει στην άγρια κι ά-βεραντη Ζούγκλα. Έχουν ξε-κινήσει από τόσο μακριά με μοναδικό σκοπό τους ν' άνακα

λύσουν ένα πολύ σπάνιο βό-τανο. Στη γλώσσα των άγρι-ων ιθαγενών λέγεται Μπούν - Λαχά, που σημαίνει «Αθάνα-τα νειάτα»!

Ο δόκτωρ Κράμπ είχε σκα-λίσει κάποτε τα παλιά κιτρι-νισμένα χειρόγραφα ενός με-γάλου έξερευνητοῦ της Ζούγ-κλας... Καί κάπου σ' αυτά βρήκε και διάθασε μια παρά-ξενη περικοπή:

«Πολύ σπάνια και σέ κορ-μους δέντρων που τάχει χτυ-πήσει κεραυνός, φυτρώνει ένα παρασιτικό βότανο με μαυρο-πράσινα φύλλα... Τό άρωμά τους είναι άπαίσιο και άπο-κρουστικό... Στό έβδομο τάξι-δι μου και από κάποιον έτοι-μοθάνατο ιθαγενή Μάγο, έ-

— Θέλω νά πάω στον Γκαούρ, λέει ή Ταταμπού στο γοριλ-
λ νθρωπο. "Αν δέν με θέλει στη σπηλιά του, θα ξαναγυρίσω!

μαθα πώς τὸ βότανο Μπούν - Λαχά, ξαναδίνει τὰ χαμένα νειάτα σὲ γερασμένους ἀνθρώπους».

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ θαυματοῦρ γὸ βότανο ἦρθαν ν' ἀναζητήσουν στὴ Ζούγκλα ὁ δόκτωρ Κράμπ μὲ τὴ Ροζάν, τὴν ὁμορφὴ μνηστὴ του...

Ὁ Ἀμερικανὸς αὐτὸς ἐπιστήμονας εἶναι θέβαιος πὼς μὲ διάφορες ἐρευνες καὶ πειράματα ποὺ θὰ κάνη θ' ἀνακαλύψῃ τὴ χρῆσι του... Τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς ζωῆς του εἶναι νὰ προσφέρῃ στὴν ἀνθρωπότητα τὸ μαγικὸ αὐτὸ φίλτρο τῆς αἰώνιας νεότητας!

Γι' αὐτὸ κ' ἡ ὁμορφὴ μνηστὴ του δέχτηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, γιὰ νὰ τὸν συντροφέψῃ καὶ βοηθήσῃ στὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἀποστολή!...

Ἔτσι, φθάνοντας στὴ Ζούγκλα, συναντοῦν τυχαῖα τὸν Ταρζάν... Καὶ ὁ δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούγοντας τὸ σκοπὸ τοὺς δέχεται πρόθυμα νὰ φιλοξενησῇ καὶ βοηθήσῃ τὸ ζευγάρι τῶν λευκῶν.

Εἶναι θέβαια κι' ἡ ὁμορφιά τῆς Ροζάν ποὺ ἔκανε νὰ θαμπώσουν τὰ μάτια του καὶ νὰ σαστίσῃ τὸ λογικὸ του!...

Ποῦ ὅμως νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ, ὅπως ὑποσχέθηκε; Στὴ βαθεῖα σκοτεινὴ τρύπα τῆς γῆς, ποὺ ζῇ κρυμμένος σὰν τυφλοπόντικας, τώρα;

Ὅχι θέβαια. Πρέπει νὰ τοὺς φιλοξενησῇ στὴ σπηλιά του... Κι ἔτσι ἀναγκάζεται νὰ ξανα

γυρίσῃ σ' αὐτὴν...

Στὸ μεταξύ ὅμως ἡ ἔρημη σπηλιά του ἔχει γίνει φωλιά μεγάλων φιδιῶν!... Ὁ ἀτρόμητος Ταρζάν ἀναγκάζεται νὰ δώσῃ φοβερὲς καὶ τρομερὲς μάχες μὲ τὰ φίδια αὐτά γιὰ νὰ μπορέσῃ ἓνα - ἓνα νὰ τὰ ἐξοντώσῃ!...

Οἱ δυὸ Ἀμερικανοὶ τὸν θαυμάζουν γιὰ τὴ δύναμι, τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμία του!

Τρία ὅμως ἀπ' τὰ φίδια αὐτά —τὰ μεγαλύτερα— καταφέρνουν νὰ κουλουριαστοῦν στὸ γυμνὸ κορμὶ του... Ὁ ἀτρόμητος Ταρζάν παλεύει ἀπεγνωσμένα μ' αὐτά. Καὶ παρὰ τὸ ὅτι τὸν σφίγγουν μὲ ἀφανταστή δύναμι καὶ τὰ κόκκαλά του τρίζουν, καταφέρνει νὰ τὰ πνίξῃ!...

Τέλος, ὅταν λευθερώνεται ἀπ' αὐτά, μελανὲς λουρίδες φαντάζουν στὸ κορμὶ του ἀπὸ τὸ θανατερό τοὺς ἀγκάλιασμα!

Ἔτσι καταφέρνει νὰ ξεκαθαρίσῃ τὴ σπηλιά του ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς αὐτοὺς ἐπισκέπτες!...

Στὸ μεταξύ ἔχει νυχτώσει. Κι ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας λέει στοὺς δυὸ φιλοξενούμενους του:

—Ἐσεῖς θὰ πλαγιάσετε μέσα... Ἐγὼ θὰ ξαπλώσω ἀπ' ἔξω... Εἶμαι συνηθισμένος νὰ κοιμᾶμαι στὸ ὑπαιθρο!...

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Δὲν ἔχει ἀκόμη καλὰ - κα-

λά ροδίσει ή άνατολή, όταν ό Κράμπ κ' ή Ροζάν ξυπνάνε μέσα στην σκοτεινή σπηλιά... Είχαν κοιμηθή νωρίς κ' είναι χορτασμένοι από ύπνο...

Ο νέος είχε πλαγιάσει στο δεξί μέρος της σπηλιάς. Ή μνηστή του στο άριστερό...

"Ετσι, για να περάση ή ώρα τους ώσπου να ξημερώση αρχίζουν να κουβεντιάζουνσι γά... Μιλάνε για τό θαυματουργό βότανο Μπούν - Λαχά και για τ' άθάνατα νειάτα που χαρίζει στους γερασμένους ανθρώπους!... Και λένε... λένε... λένε...

Που να φαντασθούνε οι άλλοι πώς δυό αυτιά κρυφακούνε τά λόγια τους!...

Είναι τ' αυτιά του Ταρζάν που ξύπνησε κι αυτός, έξω απ' τ' άνοιγμα της σπηλιάς, και παρακολουθεί με μεγάλη περιέργεια τη συζήτησή τους!...

Τό άγνωστο σ' αυτόν μαγικό βότανο, τον θάζει σε μεγάλο πειρασμό!... Είναι άκριβώς ό,τι του χρειάζεται.

Κι ό Ταρζάν συλλογιέται με άνείπωτη χαρά:

— "Αν καταφέρω ν' αποκτήσω τό θαυματουργό Μπούν - Λαχά, θα ξαναγίνω νέος δεκαοχτώ χρόνων!... Θα γίνω άφάνταστα πιο δυνατός κι άτρόμητος. "Ετσι θα μπορέσω να παλέψω με τον Γκαούρ και να τον σπαράξω!... Για να μείνω έγώ πιά ό μόνος "Αρχοντας και κύριος στην Ζούγκλα!... Τότε κ' ή πανώρια μελαψή Ταταμπού θα γίνη

σκλάβο μου παντοτεινή!...

Και συμπληρώνει τους συλλογισμούς του, καταλήγοντας:

— Ός τότε όμως έχουμε καιρό... Στο μεταξύ μέσα στην σπηλιά μου βρίσκεται ή πανέμορφη Ροζάν!

Και τό θολωμένο μυαλό του παίρνει μιá άμαρτωλή απόφασι:

— Θα ζητήση πρώτα απ' τον Κράμπ να μόθη που φυτρώνει τό βότανο Μπούν - Λαχά... "Υστερα θα τον παρατήση κάπου δεμένον για να τον σπαράξουν τά πεινασμένα θηριά... Κ' ή όμορφη λευκή κοπέλλα θ' άναγκαστή να μείνη για πάντα στην σπηλιά του...

"Εξω είναι ακόμα βαθύ σκοτάδι!...

Ο Ταρζάν σηκώνεται τώρα και μπαίνει αποφασισμένος στην σπηλιά. Και με φωνή θαρρείά ρωτάει τους φιλοξενούμενους του:

— Πέστε μου άμέσως: Που βρίσκεται τό βότανο Μπούν - Λαχά;...

Ο δόκτωρ Κράμπ άνασηκώνεται στα χορταρένια στρώσι δια του και του άποκρίνεται με θάρρος:

— Λυπάμαι, Ταρζάν... Ούτε σωστό, ούτε εύγενικό είναι να κρυφακούς και να κατασκοπεύεις!...

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας έπαναλαβαίνει την έρώτησι πιο δυνατά τώρα:

— Που βρίσκεται τό βότα-

νο πού χαρίζει τα νειάτα; !...

‘Ο ‘Αμερικανός του αποκρίνεται ψυχρά:

Ούτε κι έμεις δεν ξέρουμε! Θά ψάξουμε στη Ζούγκλα να τὸ βρούμε!... Στὸ μεταξύ κάνε μας τὴ χάρι να θυγῆς γιὰ λίγο έξω. Θέλουμε να ντυθοῦ με!... Θά φύγουμε, ἀμέσως τώρα, ἀπὸ τὴ σπηλιά σου!...

— Γιατί; ρωτᾷ παραξενεμένος ὁ Ταρζάν.

‘Ο ‘Αμερικανός ἐπιστήμονας τοῦ ἀποκρίνεται θαρρετά :

— Δεχτήκαμε τὴ φιλοξενία σου γιατί νομίσουμε πὼς εἶσαι ἕνας τζέντλεμαν!... Μὰ φαίνεται πὼς κάναμε λάθος!...

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας πού τὸν ἀκούει, νοιώθει θανάσιμη προσβολή!... Καὶ τρίζοντας ἀπαίσια τὰ δόντια του, μουγγρίζει ἄγρια:

— Μὴν κουνηθῇ κανένας σας!... Βρισκόσαυτε κ’ οἱ δυὸ στὰ χέρια μου!...

Κι’ ἀμέσως, τραβώντας με λύσσα τὸ φονικὸ μαχαίρι του χύνεται πρὸς τὰ δεξιὰ: Στὰ στρωσίδια πού βρίσκεται ὁ Κράμπ...

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή ἕνα σπαραχτικὸ ξεφωνητὸ τῆς Ροζάν ἀκούγεται. Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα μία φευγαλέα λάμψη φωτίζει τὴ σκοτεινὴ σπηλιά...

“Ενας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ! Κι ἀμέσως πονεμένο βογυητὸ ἀκούγεται:

— “Ωωωχχχ!...

ΝΤΑΜΠΟΥΧ ΚΑΙ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

‘Η πανώρια Ταταμπού, τὸ ἴδιο αὐτὸ πρωῒ, κοιμᾶται στὴν καλύβα τοῦ γοριλλανθρώπου πάνω στὰ κλαδιὰ τοῦ θεόρατου δέντρου.

‘Ο Νταμπούχ κι ὁ Ποκοπικό βρίσκονται ξαπλωμένοι κάτω πλάι στὸν κορμὸ του.

‘Ο μικροσκοπικὸς μαῦρος νᾶνος ξυπνάει πρῶτος κι ἀνασκηναίνεται.

‘Ο γιγαντόσωμος γοριλλάνθρωπος ροχαλίζει σὰν πουντιασμένος δράκος. Κάθε τόσο παραμιλάει, ἐνῶ τὸ τερατόμορφο πρόσωπὸ του παίρνει ἔκφρασι γλυκειά:

— «Ταταμπού»... «Εγώ»... «Αγαπάω»!

‘Ο Ποκοπικό πού τὸν ἀκούει μουρμουρίζει με συμπόνια:

— Φουκαρά, μπαρμπαδεινόσαυρε!... Τὴ δάγκωσες κ’ ἐσὺ τή... λαμαρίνα!...

Τέλος, σκαρφαλώνει στὸ δέντρο, φθάνει στὴν ψηλὴ καλύβα καὶ ξυπνάει τὴ μελαψὴ «Κόρη τῆς Ζούγκλας»:

— Δὲν μοῦ λές, κυρὰ Λουκούμω; τὴ ρωτᾷ. Τὸ κοκκαλάκι τῆς νυχτερίδας ἔχεις ἀπάνω σου;

— Γιατί, Ποκοπικό;

— Δὲν βλέπεις ἐδῶ τί γίνεται;

— Τί;...

— ‘Αφ’ ἐνὸς ὁ Γκαοῦρ σὲ ἀγαπεῖ!... ‘Αφ’ ἐνὸς ὁ Ταρζάν σὲ τριγυρνᾷ κι ἀφ’ ἐνὸς ὁ Νταμπούχ σὲ... παραμιλεῖ!

Ἡ λευκὴ γυναῖκα τρέχει σὰν τρελλὴ στὴ Ζούγκλα χωρὶς νὰ ξέρη ποὺ πηγαίνει. Τυχαιὰ ὅμως ἔχει πάρει κατεύθυναι πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό.

Μονάχα ἡ Χουχού δὲν σ' ἔχει ἐρωτευθῇ ἀκόμα, μὲ τὸ συμπαθεῖο!...

Ἡ Τάταμπού χαμογελάει:

— Ἐγὼ ὅμως μονάχα ἐσένα ἀγαπῶ, Ποκοπικάκι μου!

— Ἀγάπαμε ἐλεύθερα!...

— Θέλω ὅμως νὰ μοῦ πῆς κάτι...

— Νὰ σοῦ πῶ...

— Ἐχω καταλάβει πῶς ὁ Γκαοῦρ μὲ ἀγαπάει.. Μήπως ξέρεις λοιπὸν νὰ μοῦ πῆς: γιὰ τί δὲν θέλει νὰ παντρευτοῦμε καὶ νὰ ζήσουμε μαζί;

— Δὲν καταλαβαίνεις; τῆς ἀποκρίνεται ὁ νᾶνος: Ὑποχωρεῖ ὁ φουκαρὰς καθότι γλέπει πῶς... ἐνδιαφέρομαι τοῦ λόγουμου!... Μπορεῖ νὰ τὰ θά

λη μέ μένα; Θὰ τραβήξω τὴ θρυλικὴ χατζάρα μου καὶ θὰ τοῦ κόψω τὸ λαιμὸ σὰν καρτότο!... Ἀμέ;

— Σήμερα θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ, Ποκοπικό!.. Ὑποφέρω πολὺ νὰ ζῶ μακριὰ του!... Ἡ ἀγάπη ποὺ νοιώθω γι' αὐτόν, μοῦ θολώνει τὸ νοῦ!... Αὕτῃ τῇ φορᾷ δὲν θὰ λογαριάσω τὸν ὄρκο μου!... Ὁ παντοδύναμος Θεὸς Κράουμπα ἄς μὲ συχωρέσῃ!

Ὁ νᾶνος κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Ναι... Μὰ γιὰ νὰ σέ συχωρέσῃ ὁ Κραουμπάκος πρέπει νὰ κάνῃς πότε - πότε καὶ καμμιά καλὴ πράξι...

— Δηλαδή; Τί νὰ κάνω;

— Νά καθάρισες τὸν «Μεγαλειότατο» τῆς Ζουγκλός! Μονάχα ἔτσι θ' ἀγιασῇ ἡ ψυχάρα σου! Μὲ ἀντιλήθεσαι;

.....

Η ΤΑΤΑΜΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα κι ὁ Ποκοπικό κατεβαίνουν τώρα ἀπὸ τὸ δέντρο. Ὁ νᾶνος γὰρ γαλάει μὲ τὴν πατοῦσα του τὰ ρουθούνια τοῦ γοριλλανθρώπου πού ροχαλίζει:

— «Ἐ, μπάρμπα Δράκο!... Σταμάτα τὴ... συναυλία καὶ ξύπνα νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε!

Ὁ Νταμπούχ ἀνασηκώνεται ξαφνιασμένος.

— Θέλω νὰ πάω στὸν Γκαοῦρ! τοῦ λέει ἡ Ταταμπού. Λαχταράω νὰ τὸν δῶ!... Ἄν δὲν μὲ θέλῃ στὴ σηλιά του, θὰ θαναγουρίσω κοντά σου!.

Ὁ γοριλλάνθρωπος δὲν τῆς ἀποκρίνεται. Χαμηλώνει μόνο τὸ τεράστιο τερατόμορφο κεφάλι του καὶ μένει βαθεῖα σὺλ λογισμένος...

Τὰ μάτια του, σιγὰ - σιγὰ θουρκώνουν... Ὡσπου τέλος μουρμουρίζει δυὸ τρίλεξά του.

— «Τάταμπού» «Πηγαίνει» «Γκαοῦρ»! «Νταμπούχ» «Περιμένει» «Γυρίση»!...

Ὁ Ποκοπικό σκουντάει τὴν πανώρια Ἑλληνίδα:

— «Αἰντε πάλι!... Τὴν τοῖ μπησες τὴν ἄδεια!... Οὔτε τοῦ παππᾶ νὰ μὴν τὸ πῆς!...

Ἡ Ταταμπού ξεκινάει ἀμέ-

σως παίρνοντας τὸ δρόμο γιὰ τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό. Ὁ Ποκοπικό τὴν ἀκολουθεῖ σάν σωματοφύλακας, σφίγγοντας τὴ λαβὴ τῆς σκουριασμένης χατζάρας του!

Ὁ γοριλλάνθρωπος μένει στὴ θέσι του ἀκίνητος. Καὶ τοὺς παρακολουθεῖ νὰ χάνωνται πίσω ἀπ' τὴν πυκνὴ κι ἄγρια βλάστησι... Ὑστερα ἀφουγγράζεται τὸ θόρυβο πού κάνουν τὰ γυμνά τους πόδια πάνω στὰ ξερὰ φύλλα τοῦ μονοπατιοῦ. Ὡσπου σβήνει σιγὰ - σιγὰ κι αὐτός!..

Τὸ πρόσωπό του ἀγριεύει τώρα... Τρίζει τὰ δόντια καὶ σφίγγει τὶς γροθιές του!...

— «Κακία» «Καρδιά» «Ποναί»!..

Σὰ νὰ θέλῃ ὁ ἄμοιρος νὰ πῇ: «Ἀναθεματισμένη καρδιά μου γιατί πονᾷς!»

Κι ἀμέσως ξεκινάει ἀποφασιστικά κι αὐτός. Προχωρεῖ πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού πήρε ἡ Ταταμπού... Τὴν παρακολουθεῖ ἀθέατος... Φοβᾶται νὰ τὴν ἀφήσῃ μονάχη... Θέλει νὰ βρῖσκεται πάντα κοντά της. Νὰ τὴν προστατεύῃ!..

Η ΑΠΟΦΑΣΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ

Μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας μας ἑμεῖς, ἄς πετάξουμε πρὸ γρήγορ' ἀπ' αὐτοὺς στὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ.

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γλιγαντας ἔχει ξυπνήσει πιά...

Κάθεται σὲ μιὰ πέτρα ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά του, μελαγχολικός καὶ θλιμμένος!

Πλάϊ του βρίσκεται ἡ κοντόχοντρη μαύρη πυγμαία. Ἡ γόσσα Χουχού μὲ τὸ θρυλικὸ τσουλούφι στὸ κεφάλι... Κοιτάζει τὸν Γκαοὺρ λοξὰ καὶ πονηρὰ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ της. Καὶ μουρμουρίζει:

— Μὲ τίς κακές του εὐπνησε σήμερις ὁ λεγόμενος!... Σίγουρα ὁ ἔρωτας τοῦ βασανίζει τὰ ἐντόσθια!... Ἀλλὰ γιατί δέ μοῦ τὸ λέει; Θὰ φοβᾶται ὁ καυμένος μὴ τοῦ δώσω τὴ... χυλόπηττα!...

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ Γκαοὺρ ποῦ τῆς λέει :

— Δὲν μπορῶ πιὰ, Χουχού! Θέλω ἡ Τатаμποῦ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ σπηλιά μου!

— Δίκιο ἔχεις τοῦ ἀποκρίνεται ἡ πυγμαία. Οἱ δουλειές τοῦ νοικοκυριοῦ εἶναι πολλές καὶ δὲν προφταίνω μονάχη μου! Μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ μελαφὸς γίγαντας δὲν φαίνεται νὰ τὴν ἀκουσε. Συνεχίζει σὰ νὰ μιλάῃ στὸν ἑαυτό του:

— Δυὸ καρδιές ποῦ ἀγαπιοῦνται δὲν πρέπει νὰ βρίσκωνται ἡ μιὰ μακριὰ ἀπ' τὴν ἄλλη!...

— Σωστά, τοῦ κάνει ἡ Χουχού! Γι' αὐτὸ ἄλλωστε, μένου με καὶ στὴν ἴδια σπηλιά!...

Ὁ Γκαοὺρ καὶ πάλι δὲν τὴν προσέχει. Συνεχίζει τὸ μόνολόγ του:

— Θὰ κατέβω ἀμέσως ἀπ' τὸ βουνό μου καὶ θὰ πάω νὰ τὴ ζητήσω ἀπ' τὸν Νταμπούχ. Ὅταν δὲν μοῦ τὴν δώσῃ θὰ χτυπηθῶ μαζί του!... Ἄν τὸν σκοτώσω θὰ τὴν πάρω. Ἄν μὲ σκοτώσῃ, θὰ πάψω πιὰ νὰ ὑποφέρω καὶ νὰ βασανίζομαι!... Νὰ ζήσω χωρὶς τὴν ἀγαπημένη μου, δὲ μπορῶ!..

Ἡ κωμικοτρανικὴ πυγμαία μουρμουρίζει πάλι:

— Πόσο σὲ λυπᾶμαι, καυμενούλη μου!... Μὰ τί φταίω κ' ἐγώ!... Νομίζεις πῶς τὸ θέλω ποῦμαι ἔτσι ὁμορφὴ καὶ τσαχπίνα; Ἀλλὰ γιατί νὰ μοῦ στεναχωριέσαι τζουτζο ὦ κ ο μου; Κάνε μου τὴν ἐρωτικὴ σου ἐξομολόγησι καὶ τοῦ ξέρεις; Μπορεῖ νὰ... δεχτῶ, μὲ ἀσυγχωρεῖτε κιόλας!...

Ὁ μελαφὸς γίγαντας σηκώνεται τώρα:

— Φεύγω! μουρμουρίζει συλλογισμένος. Πρέπει νὰ τελειώσῃ τὸ ζήτημα αὐτό!...

Ἡ πυγμαία τὸν πλησιάζει:

— Θὰ ρθῶ μαζί σου, τοῦ λέει. Θέλω νὰ ξεμουδιάσω λιγούλακι!...

Ὁ Γκαοὺρ τὴ σηκώνει στὴ μασχάλη κι ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ τρομαχτικὰ βράχια τοῦ βουνοῦ του... Κι' ὅταν σὲ λίγο φθάνει κάτω, παίρνει διαστικὸς τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ θεόρατο δέντρο τοῦ Νταμπούχ!

Καθὼς προχωρεῖ ἀκούει τὴ φωνούλα τῆς Χουχούς ποῦ τοῦ λέει:

— Καλὲ ἀπορῶ μὲ τὴν ψυχραιμία σου Γκαοὺράκο μου!

Στην άγκαλιά σου με κρατᾶς
καί καρφάκι δὲν σοῦ καίγε-
ται!... Νᾶταν ἄλλος μπορεῖ
καί νά μέ... φιλοῦσε, με ἄ-
συγχωρεῖτε κιόλας!

ΔΡΑΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ

Καί τώρα ἄς γυρίσουμε πᾶ-
λι στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν....

"Ὅπως ἔχουμε δεῖ, ὁ λευκὸς
γίγαντας σφίγγοντας τὸ μα-
χαίρι του χύνεται με λύσσα
πάνω στὸν Ἀμερικανὸ Κράμπ
... Ταυτόχρονα μιὰ φευγαλέα
λάμψη φωτίζει τὴ σκοτεινὴ σπη-
λιά κι' ἕνας πυροβολισμὸς ἀν-
τηχεῖ. Ὑστερα ἕνα πονεμένο
βογγητό:

— "ὦωωωχχχ!..

Ὁ Κράμπ εἶχε προλάβει νὰ
πυροβολήσῃ. Καί ἡ σφαῖρα
βρίσκει τὸν Ταρζάν στὸ ἄρι-
στερό πόδι... Ὅμως τοῦ τρυ-
πάει μονάχα τὸ ψαχνό. Χω-
ρὶς νὰ πειράξῃ καθόλου τὸ
κόκκαλο... Τὸ τραῦμα ποῦ
ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δέ-
χτηκε, εἶναι ἐλαφρὸ κι ἀσή-
μαντο!...

Στὸ μεταξύ ὁ λευκὸς γί-
γαντας ἔχει ἀρπάξῃ στὰ σιδε-
ρένια μπράτσα του τὸν Ἀμε-
ρικανό. Ζητάει νὰ τὸν πνίξῃ!.

"Ὅμως κ' ἡ ἀτρόμητη λευ-
κὴ Ροζάν δὲν μένει με σταυ-
ρωμένα χέρια... Χύνεται κι
αὐτὴ πάνω στὸ σύμπλεγμα
τῶν δυὸ ἀνδρῶν ποῦ παλεύ-
ουν! Ζητάει νὰ σπαράξῃ με τὰ
νόχια, τὸν Ταρζάν γιὰ νὰ σώ-
σῃ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς...

"Ὅμως ὁ Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας ἀπλώνει τὸ χέρι του
κι ἀρπάξῃ κι αὐτὴν... Ἡ ἄ-
μοιρη κοπέλλα καταλαβαίνει
γρήγορα πὼς ὁ ἀντίπαλός
τους εἶναι πολὺ δυνατός. Πὼς
τίποτα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τοῦ
κάνῃ... Τὸ πολὺ - πολὺνὰ γί-
νῃ κι αὐτὴ σκλάβα του...

"Εἶσι, κάνοντας μιὰ ἀπε-
γνωσμένη προσπάθεια, τρα-
βιέται, καί ξεφεύγει... Τρέχον-
τας ἀμέσως βγαίνει ἀπ' τὴ
σπηλιά πρὶν προφτάσῃ νὰ τὴν
ξαναπιάσῃ!

Ὁ Ταρζάν κάνει μιὰ κίνη-
σι σὰ νὰ θέλῃ νὰ τὴν κυνηγή-
σῃ. Μετανοιώνει ὅμως ἀμέ-
σως: Γιατί ἂν παρατήσῃ ἀπ'
τὰ χέρια του τὸν Κράμπ, σί-
γουρα θὰ τὸν ξαναπυροβολή-
σῃ καί θὰ τὸν σκοτώσῃ!...

"Εἶσι, ἀρχίζει νὰ ψάχνῃ στὸ
σκοτάδι γιὰ νὰ θρῇ τὸ πιστό-
λι καί νὰ τοῦ τὸ ἀρπάξῃ! Μὰ
δὲν καταφέρνει νὰ τὸ θρῇ...

Ξαφνικὰ ὅμως μιὰ ἰδέα φω-
τίζει τὸ μυαλό του: Ψάχνον-
τας στὰ σκοτεινὰ βρίσκει τὸ
κεφάλι τοῦ θαρραλέου Ἀμερι-
κάνου καί δίνοντάς του μιὰ
τρομαχτικὴ γροθιά, τὸν σω-
ριάζει κάτω ἀναίσθητον!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας πρόχωρεῖ τώρα με δυσ-
κολία. Ἡ πληγὴ τοῦ ποδαριοῦ
του ποῦ ἔχει ἀρχίσει νὰ κρῶ-
νῃ, τὸν κάνει νὰ νοιώθῃ δυνα-
τὸ πόνο!...

Καί νά: Βγαίνει ἀπ' τὴ σπη-
λιά του κουτσάινοντας καί θὰ
δίδει ὅσο πιὸ γρήγορα μπο-
ρεῖ, .. Θέλει νὰ προφτάσῃ τὴν

ἄμοιρη Ἀμερικανίδα γιὰ νὰ τὴ γυρίσῃ πίσω.. Καὶ μονάχα ἢ σκέψι πῶς μπορεῖ νὰ τὴ χάσῃ δίνει φτερά στοὺ λαθωμένο του πόδι!...

"Ὁμως, παρ' ὅλ' αὐτά, ἡ Ροζάν καταφέρνει νὰ τρέχῃ πὶο γρήγορα ἀπ' αὐτόν!

Ὁ Ταρζάν τῆς φωνάζει ὅσο πὶο δυνατὰ μπορεῖ:

— Στάσου!... Μὴ φοβάσαι! Δὲν θέλω νὰ σοὺ κάνω κακό!... Ἄν φύγῃς ὅμως θὰ σκοτώσω τὸν ἄρραβωνιαστικό σου!...

Ἡ πανέμορφη λευκὴ γυναίκα κοντοστέκεται γιὰ μιὰ στιγμή ἀναποφάσιστη... Μὰ σχεδὸν ἀμέσως τὸ ξαναβάζει στὰ πόδια κι ἀπομακρύνεται. Ξέρει πῶς καὶ νὰ σταθῇ τίπο-

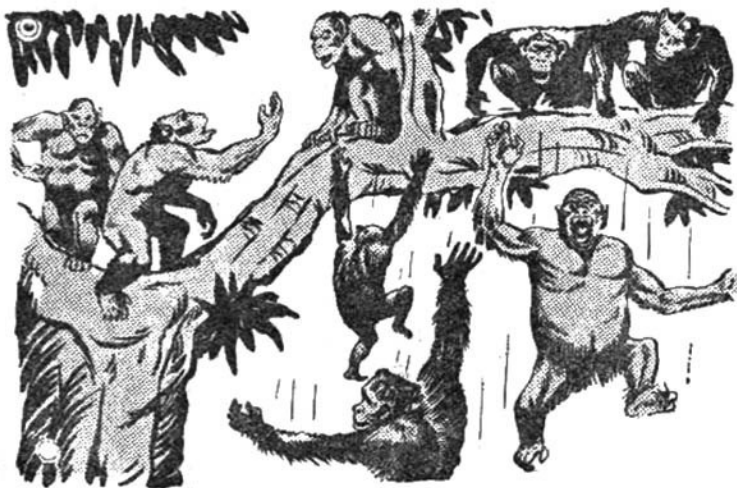
τα δὲν θὰ κερδίσῃ... Τὸ καλὸ τερο εἶναι νὰ τρέξῃ νὰ συναντήσῃ κάποιον. Νὰ ζητήσῃ βοήθεια! Μονάχα ἔτσι, ἴσως μπορέσῃ νὰ σώσῃ τὸν ἀγαπημένο της.

Καὶ σὲ λίγο χάνεται ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁμως ἐκεῖνος δὲν σταματάει. Κουτσαίνοντας, καὶ μὲ περισσότερη λύσσα, συνεχίζει τὴν καταδίωξί της...

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΦΥΛΑΡΧΟΥ

Ἡ ἄμοιρη Ροζάν τρέχει σὰν τρελλὴ χωρὶς νὰ ξέρῃ ποὺ πηγαίνει... Ἡ πυκνὴ ἄγρια θλάστησι τῆς Ζούγκλας τὴν

Ἀμέτρητοι ἄνθρωποι πέφτουν σὰν βροχὴ ἀπὸ τὰ ψηλὰ κλαδιὰ τοῦ θεόρατου δέντρου!...

έμποδίζει να θλέπη πὸ πέρα ἀπὸ μερικά θήματα!.

Νά ὅμως πού ξαφνικά κάτι παίρνει τὸ μάτι της: Ψηλά πρὸς τὸ βάθος, ξεχωρίζει τὴν κορφή ἑνὸς θεόρατου πέτρινου θουνου. Καὶ χωρὶς σκέψι — ἐντελῶς ἀσυναίσθητα — τραβάει κατὰ κεῖ. "Ἐχει τοῦλάχιστον τώρα κάποιον προσανατολισμό... Πηγαίνει, τέλος πάντων, κάπου... Ἐνῶ πρὶν προχωροῦσε στὸ ἀγνωστό... Ἴσως καὶ νὰ τριγύριζε στὸ ἴδιο μέρος χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει!...

Ὁ Ταρζάν, ὅπως ξέρουμε, τὴν παρακολουθεῖ χωρὶς βέβαια νὰ τὴ θλέπη πιά. Μονάχα ἀπὸ ἐνστικτο..

Καὶ νά: Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούει πρὸς τ' ἀριστερά του, ἀνθρώπινα βήματα κι ὀμίλιες... Κι ἀλλάζοντας ἀμέσως κατεύθυνσι γυρίζει κατὰ κεῖ...

Σὲ λίγες στιγμὲς βρίσκειται μπροστὰ σ' ἕνα μπουλούκι ἀπὸ ἀραπάδες... Εἶναι ἰθαγενεῖς μιᾶς γειτονικῆς φυλῆς... Μαζὶ βρίσκεται κι ὁ ἀρχηγός τους: ὁ κακὸς κι ἀπαίσιος φύλαρχος Χιχούρ..

Ὁ Ταρζάν προχωρεῖ κουτσαίνοντας καὶ τὸν πλησιάζει μὲ χαρά:

— Καλέ μου φίλε, τοῦ λέει. Ὅποια χάρι κι ἂν μοῦ ζητήσης θά στὴν κάνω!... Φτάνει νὰ μὲ βοηθήσης αὐτὴ τὴ στιγμή!..

— Τί ἔχει τὸ πόδι σου; τὸν

ρωτᾷ ὁ Χιχούρ.

— Μὲ χτύπησαν!... Δὲν μπορῶ πιά νὰ τρέξω ὅπως πρὶν... Μιὰ λευκὴ γυναίκα ξέφυγε ἀπὸ τὴ σπηλιά μου... Πρέπει νὰ τὴ γυρίσω πίσω... Ξέρει ἕνα μεγάλο μυστικὸ πού ἂν τὸ μάθω θά γίνω εὐτοχισμένος!... Τρέξε λοιπὸν μὲ τοὺς ἀνθρώπους σου... Πιάστε τὴν. Φέρτε τὴν ἐδῶ...

Ὁ σατανικὸς μαῦρος φύλαρχος ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀνάγκη του:

— Θέλω νὰ μοῦ πῆς ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ μυστικὸ πού θέλεις νὰ μάθης ἀπ' τὴ λευκὴ γυναίκα, τοῦ λέει. "Ἄν δὲ μοῦ τὸ πῆς δὲν κάνω τίποτα! Δὲν πάω πουθενά!...

Ὁ Ταρζάν φοβᾶται πὼς ὅσο περνάει ἡ ὥρα, τόσο ξεμακραίνει ἡ Ροζάν. Ὄσοπο σὲ λίγο θάναι ἀδύνατο πιά νὰ τὴν ἀνακαλύψουν καὶ νὰ τὴν πιάσουν!...

Πρέπει λοιπὸν νὰ θιασῇ:

— Εἶμαι σύμφωνος Χιχούρ, τοῦ λέει. Τὸ μυστικὸ πού θέλω νὰ μάθω εἶναι πολύτιμο!.. Θά χρειαστῇ καὶ σὲ σένα πού εἶσαι μεσόκοπος ἀνθρωπος πιά!... Ἡ λευκὴ λοιπὸν αὐτὴ γυναίκα, ξέρει πού βρίσκεται τὸ θαυματουργὸ βότανο Μπούν - Λαχά!... Εἶναι αὐτὸ πού ἔχει τὴ μαγικὴ δύναμι νὰ ξανανεῶνῃ τοὺς ἀνθρώπους. Πού μπορεῖ τοὺς γέρους νὰ τοὺς κάνῃ πάλι παιδιά. Κατάλαβες τώρα;

Ὁ φύλαρχος τὸν κυττάζει χαμένα:

— Τὸ Μπούν - Λαχά! ψιθυρίζει. Ἡ γυναίκα λοιπὸν αὐτὴ ξέρεי ποὺ βρίσκεται τὸ Μπούν - Λαχά;

Κι ἀμέσως διατάζει τοὺς ἄγριους ἀραπάδες:

— Πᾶμε, σκυλιά!... "Ἄν δὲν καταφέρετε νὰ βρῆτε καὶ νὰ πιάσετε τὴ λευκὴ γυναίκα, θὰ σᾶς κόψω τὰ κεφάλια!...

"Υστερα ξαναγυρίζει στὸν Ταρζάν:

— "Εὐὲ περιμένε μας ἐδῶ!.. Θὰ ξαναγυρίσουμε...

Κι ὅλοι μαζί ἀρχίζουν νὰ τρέχουν πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού τοὺς εἶχε δεῖξει ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας... "Ὡσπου σὲ λίγες στιγμὲς χάνονται ἀπ' τὰ μάτια του!...

Ὁ Ταρζάν μένει γιὰ λίγο ἀκίνητος καὶ θαθεῖα συλλογισμένος... Τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον πού ἔδειξε γιὰ τὸ Μπούν - Λαχά ὁ φύλαρχος Χιχούρ, δὲν τοῦ καλοφάνηκε...

"Υστερα, κούτσα - κούτσα ψάχνει στὶς γύρω φυλλωσιές καὶ βρίσκει ἓνα ἄλλο θαυματουργὸ θοτάνι πού τοῦ χρειάζεται... Τέλος ξαπλώνει σὲ κάποια σκιά, θάζει τὰ φύλλα πού μάζεψε πᾶν στὴν πληγὴ του καὶ γρήγορα οἱ πόνοι τοῦ σταματοῦν... Ἡ λαθωματιά κλείνει σιγά - σιγά κι ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μουρμουρίζει:

— Αὐτὸς ὁ καταραμένος Χιχούρ, εἶναι σατανικὸς καὶ ὕπουλος ἄνθρωπος!... Καλὰ θὰ κάνω νὰ μὴν τοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη!...

Ταυτόχρονα σχεδὸν βάζει κάτι δυνατές καὶ παράξενες κραυγές, σὰν κάποιον νὰ φωνάζει..

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς καὶ κοντὰ του φτάνει χαρούμενη ἡ Βάτ. Ἡ μικροσκοπικὴ κι ἀγαπημένη τετραπέρατη μαῖμουδίτσα του.

Ὁ Ταρζάν κάτι τῆς ψιθυρίζει στ' αὐτή. Κι' ἐκείνη φεύγει ἀμέσως τρέχοντας...

ΒΡΟΧΗ ΑΠΟ ΠΙΘΗΚΟΥΣ

Ὁ φύλαρχος Χιχούρ, ὅπως εἶδαμε προχωρεῖ τρέχοντας μὲ τοὺς ἀραπάδες του πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού τοῦ εἶχε δώσει ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. "Υστερα, ἀφοῦ ξεμακραίνουν ἀρκετὰ — τοὺς διατάζει νὰ σκορπιστοῦν δεξιὰ κι ἀριστερὰ καὶ νὰ ψάξουν σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ ὅλοκληρὴ τὴν περιοχὴ ἐκείνη τῆς Ζούγκλας...

"Ετσι καὶ γίνεται... Καὶ οἱ ἄγριοι μαῦροι του δὲν ἀργοῦν ν' ἀνακαλύψουν καὶ νὰ πιάσουν τὴν ἄμοιρη λευκὴ κοπέλλα... Τὴ δυστυχισμένη Ροζάν πού ἔτρεχε πρὸς τὸ θεόρατο πέτρινο βουνό!

"Ενας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ πιὸ γιγαντώσωμος ἀράπης, τὴν ἀρπάζει στὶς χεροῦκλες του καὶ τὴν παραδίνει στὸν ἀπαίσιο ἀρχηγό του.

Ὁ Χιχούρ, γιὰ ὥρα πολλὴ τὴ βασανίζει ζητώντας τῆς νὰ τοῦ πῇ τὸ μυστικὸ γιὰ τὸ βότανο Μπούν-Λαχά! Μὰ ἡ

πανέμορφη 'Αμερικανίδα έχει δυνατό μπράτσα κι' ατρόμητη καρδιά! Πασχίζει με τὰ νύχια της νὰ σπαράξη κι' αὐτὴ τὸν κακοῦργο φύλαρχο.

Ἐκεῖνος στὴν ἀρχὴ προσπαθεῖ νὰ τὴ συγκρατήσῃ. Γρήγορα ὅμως καταλαβαίνει πὼς δὲν τὰ θγάζει πέρα μαζί της καὶ διατάζει τοὺς μαύρους του :

— Δέστε τὴν, σκυλιά! Δέστε τὴν σ' ἓνα δέντρο κι' ἀνάψτε φωτιά νὰ τὴν κάψουμε ζωντανή!

Ὅμως, ἡ Ροζάν κι' ὅταν ἀκόμα οἱ θανατερὲς φλόγες ἀρχίζουν νὰ τὴν τριγυρίζουν λαίμαργες, δὲν δειλιάζει!... Δὲν ἀνοίγει τὰ χεῖλια της γιὰ νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ σωθῇ...

Νὰ ὅμως: Ξαφνικά καὶ τὴν τελευταία στιγμή κάτι ἀπίστευτο! Κἀντί ἀφάνταστα τρομακτικὸ γίνεται!...

Ἕνας παράξενος θόρυβος ἀκούγεται ἀπ' τὰ ψηλά κλαδιά τῶν γύρω θεόρατων δέντρων. Ταυτόχρονα μιὰ πραγματικὴ θροχὴ ἀπὸ ἀμέτρητους πιθήκους ἀρχίζει νὰ πέφτῃ πάνω στοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς. Κι' ἀνάμεσα στοὺς πιθήκους αὐτοὺς κι' ἓνας γιγαντώσωμος ἄντρας. Αὐτὸς πέφτει σὰν ἀρπακτικὸ ὄρνις ἴσια πάνω στὸ φύλαρχο. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ κουτροβαλάνε κι' οἱ δύο τοὺς κάτω.

Γιὰ λίγες στιγμὲς παλεύουν με λύσσα καὶ μανία, παρὰ θγαίνοντας ποῖος ἀπ' τοὺς

δυσὸ θὰ χάρισῃ, πρῶτος στὸν ἄλλον, τὸν θάνατο!...

Καὶ νά: Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς κι' ὁ φοβερός Χιχοῦρ ἀρχίζει νὰ μουγγρίζει θραχνά. Ὁ ἄνδρας ποὺ ἔχει πέσει μαζί με τοὺς πιθήκους ἀπ' τὰ ψηλά κλαδιά, τοῦ σφίγγει με ἀφάνταστη δύναμι τὸ λαιμό. Καὶ γρήγορα καταφέρνει νὰ τὸν πνίξῃ!...

Οἱ ἀμέτρητοι πιθήκοι ἐξακολουθοῦν νὰ πέφτουν ἀπὸ πάνω σὰν δαίμονες! Λές κι' ὁ οὐρανὸς τοὺς ξερνάει!...

Ἔτσι, χύνονται μανιασμένοι πάνω στοὺς τρομοκρατημένους ἀρπακτὲς κι' ἀρχίζουν νὰ τοὺς δαγκώνουν καὶ νὰ ξεσχίζουν με τὰ νύχια τὶς σάρκες τοὺς!...

Οἱ μαῦροι παθαίνουν πανικό!... Παρατᾶνε τὴ δεμένη λευκή... Παρατᾶνε ἀπροστάτευτο τὸν ἀρχηγὸ τοὺς... Καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια, τρέχοντας δεξιὰ κι' ἀριστερά γιὰ νὰ σωθοῦνε!...

Σὲ λίγες στιγμὲς κανένας ἀπὸ δαύτους δὲν θρίσκειται ἐκεῖ. Ἐκτὸς ἀπὸ δύο-τρεῖς σκοτωμένους!

Ἡ Ροζάν κυττάζει με φρίκη τὸν γενηαῖο κι' ατρόμητο ἄνδρα ποὺ τῆς ἔσωσε τὴ ζωὴ :

Εἶναι ὁ Ταρζάν!...

— Κακοῦργε! τοῦ φωνάζει. Ἐσὺ πάλι μπροστά μου;

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παραμερίζει με μερικές κλωτσιές τ' ἀναμμένα κλαδιά ποὺ τὴ ζώνουν. Ὑστερα τῆς ἀποκρίνεται μουγγρίζοντας με

σφιγμένα δόντια:

— Ναί!... Κι' από τὰ χέρια μου ποτέ πιά δὲν θὰ μπορέσης νὰ ξεφύγης!...

Στὸ μεταξύ, ἡ τετραπέρατη Βάτ πλησιάζει τὸν Ταρζάν καὶ σκαρφαλώνει πάνω του... Ἐκεῖνος φιλάει στὴ μουςοῦδα τῆς καὶ τὴ χαϊδεύει μὲ καλωσύνη :

— Σ' εὐχαριστῶ Βάτ, τῆς λέει. Τώρα δὲν σέ χρειάζομαι πιά... Πήγαινε νὰ βοσκήσης...

Ἡ μαῖμουδίτσα καταλαβαίνει τὰ λόγια του. Καὶ πηδώντας τρέχει κοντὰ στοὺς ἄλλους πιθήκους. Κάτι τοὺς λέει κι' αὐτὴ, κι' ὅλοι μαζί φεύγουν στριγγλίζοντας πανηγυρικά!..

ΜΕ ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΜΕ ΤΟ ΑΓΡΙΟΙ

Μονάχος τώρα ὁ λευκὸς γιγαντας στέκει μπροστὰ στὴ δεμένη κι' ἀνυπεράσπιστη κοπέλλα. Πλάϊ του, σωριασμένο κάτω, τὸ κορμὶ τοῦ πιγμένου φύλαρχου Χιχούρ. Ἡ ὄψη του εἶναι φρικτὰ ἀποκρουστική. Τὰ μάτια του ὀρθάνοιχτα καὶ πεταμένα ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες τους!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κυττάζει γιὰ λίγο μὲ ἀνείπωτο θαυμασμὸ τὴν πανέμορφη Ἀμερικανίδα. Ὑστερα τὴ ρωτᾷ ἄγρια:

— Πέσ' μου λοιπόν... Πέσ' μου ποὺ βρίσκεται τὸ θότανο Μπούν-Λαχά... Ἀλλοιῶς οὔτε σύ, οὔτε ὁ ἀρραβωνιαστικὸς

σου πρόκειται νὰ ζησετε... Ἀπὸ φρικτὸ κι' ἀπαίσιον θάνατον θὰ πάτε κι' οἱ δύο σας!

Δεμένη καθὼς θρίσκειται, στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, ἡ Ροζάν τοῦ ἀποκρίνεται θαρρετὰ καὶ περήφανα :

— Δὲν ξέρω ποὺ θρίσκειται τὸ θότανο ποὺ ζητᾷς! Κι' ἐμεῖς αὐτὸ ψάχνουμε νὰ θροῦμε... Γι' αὐτὸ ξεκινήσαμε ἀπὸ τόσο μακριὰ καὶ φθάσαμε' ἐδῶ στὴ Ζούγκλα!

Καὶ κυττάζοντας τὸν γιγαντόσωμο δῆμιό τῆς ἀγέρωχα, συνεχίζει:

— Ὅμως καὶ νᾶξερα ποὺ θρίσκειται τὸ Μπούν Λαλά, πάλι δὲν θὰ σοῦλεγα! Σκότωσέ με, λοιπόν, γενναῖε γίγαντα!.. Δεῖξε τὴν παλικάριά σου σὲ μιὰ ἀδύναμη καὶ δεμένη γυναῖκα!...

Ὁ Ταρζάν ποὺ ἀκούει τὶς ἀθάσταχτες προσβολές τῆς, δὲν θυμώνει. Μόνον συλλογιέται ψύχραιμα:

«Πολὺ φοβᾶμαι πὼς μὲ τὸ ἄγριο δὲν θὰ καταφέρω νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ θέλω! Καλύτερα νὰ δοκιμάσω μὲ τὸ καλὸ!».

Κι' ἐνῶ τὸ πρόσωπό του γλυκαίνει ἀμέσως κι' ἡ φωνὴ του γίνεται μαλακιά, τῆς λέει:

— Φαίνεται πὼς δὲν ἔχεις καὶ ταλάνει καλὰ τὴ θέσι σου, Ροζάν! Πάρ' το ἀπόφασι πὼς εἶσαι δική μου πιά καὶ ποτὲ κανένας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σὲ πάρῃ ἀπ' τὰ χέρια μου! Ἐγὼ εἶμαι ὁ μοναδικὸς καὶ παντοδύναμος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Ἡ θέλησί μου εἶ-

Ὁ Ταρζάν κόβει ἕνα χοντρὸ κλαδί καὶ ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ ἀλύπητα μὲ αὐτὸ τὴν δεμένη λευκὴ γυναῖκα. Ξαφνικά...

ναὶ νόμος γιὰ ὅλους ὅσους ζοῦνε μέσα σ' αὐτήν!

»Πέσ' μου λοιπόν, ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ θαυματουργὸ θότανο. Θέλω νὰ τὸ πάρω γιὰ νὰ ξανανειώσω! Νὰ ξαναγίνω ἕνα γερό κι' ὁμορφο παλικάρι ὅπως ἦμουν κάποτε! Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια! Γιὰ νὰ μπορέσης κι' ἐσὺ νὰ μ' ἀγαπήσης καὶ νὰ γίνης μὲ τὴ θέλησί σου συντρόφισσά μου. Νὰ ζήσουμε ἀχώριστοι παντοτεινά!

»Εἶναι ὁμως καὶ κάποιοι ἄλλοι λόγοι ποὺ λαχταράω τόσο πολὺ ν' ἀποκτήσω αὐτὸ τὸ μαγικὸ Μποὺν Λαλά: Ἐδῶ στὴν περιότη μου βρίσκεται ἕνας ἀπαίσιος κακοῦργος! Πιὸ νέος καὶ πιὸ χεροδύναμος ἀπὸ μένα! Γκαοῦρ, τὸν λένε!

Κι' ὁ κακοῦργος αὐτὸς ζητάει νὰ μὲ σκοτώσῃ! Νὰ μοῦ πάρῃ τὸ θρόνο!... Νὰ γίνῃ ἐκεῖνος ὁ παντοδύναμος Ἀρχοντας τῆς ἀπέραντης κι' ἄγριας Ζούγκλας!...

»Ἄν χτυπηθῶ τώρα μαζί του, πολὺ θὰ δυσκολευθῶ νὰ τὸν σπαράξω!... Ἄν ξανανειώσω ὁμως... Ἄν ξαναγίνω παλικάρι σὰν κι' αὐτόν, τότε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μοῦ γλυτώσῃ!... Μὲ τὰ δόντια καὶ τὰ νύχια μου θὰ τὸν κάνω κομμάτια! Καὶ θὰ πετάξω στὰ πεινασμένα ὄρνια τὶς σάρκες του!...

»Πέσ' μου λοιπόν: ποῦ θὰ βρῶ τὸ θαυματουργὸ θότανο ποῦ θὰ μὲ κάνῃ εὐτυχισμένο; Κι' ἐγὼ θὰ λευθερώσω ἀμέ-

σως τόν άρραβωνιαστικό σου. Θά τόν στείλω κάτω στο Μεγάλο Λιμάνι... Θά τοῦ δώσω καί πολύ χρυσάφι!... Για νά γυρίση στη μακρινή πατρίδα του πλούσιος κι' εὐχαριστημένος!...

»Όσο γιά σένα σου ἔτοιμάζω τή μεγαλύτερη τιμή καί δόξα πού μπορείς νά φανταστής: Θά σέ κάνω βασίλισσα τῆς Ζούγκλας!... Πέσ' μου Ροζάν: Εἶχες ποτέ σου όνειρευτῇ μιὰ τόσο μεγάλη τύχη; Μιά τέτοια εὐτυχία;!

Ἡ πανέμορφη λευκή κόρη τόν κυττάζει μέ ἀηδία καί περφόρηση:

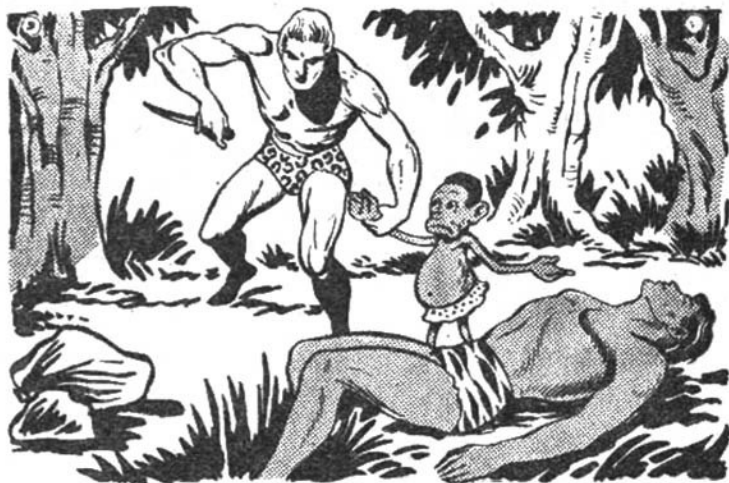
— Σκότώσέ με, ἄνδρε, τοῦ ξαναλέει. Ἡ ἀγάπη σου

εἶναι γιά μένα χειρότερη κι' ἀπ' τόν πιό φρικτό θάνατο!... Σέ μισῶ καί σέ συχαίνομαι!..

Ἡ Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας γίνεται τώρα θηρίο!... Δέν ἀντέχει πιά σ' αὐτές τίς φοβερές προσβολές! Τά λόγια τῆς πληγώνουν θανάσιμα τήν περφήνεια καί τόν ἐγωϊσμό του!

Μέ τό καλό δέν μπόρεσε νά κάνη τίποτα! Καί ξαναδοκιμάζει μέ τό κακό καί τό ἄγριο!...

Σπάζει γρήγορα ἀπό κάποιον κοντινό δέντρο ἕνα γερό κλαδί. Τό καθαρίζει ἀπ' τά παρακλάδια καί τό σηκώνει μέ ἀφάνταστη λύσσα: Ἀρχίζει νά χτυπά ἄλυπτα μέ αὐτό τήν

Ἡ Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας—κρατώντας γερά τόν Ποκοπίκο—γονατίζει πλάι στόν ἀναίσθητο μελαψό γίγαντα. Καί σηκώνει τό μαχαίρι του.

του!... Κι' δε σκοτωθή!... Τι νά την κάνη τή ζωή χωρίς την άγαπημένη του;

Έτσι, όπως ήταν φυσικό, στά μισά του δρόμου άνταμώνουν!...

Τρελλή από χαρά και συγκίνησι ή Ταταμπού άγκαλιάζει με λαχτάρα τόν μελαψό γίγαντα και κρύβοντας τὸ πανώριο πρόσωπό της στο στήθος του, ξεσπάει σέ άκράτητους λυγμούς. Λέξη δέν μπορεί νά βγάλη άπ' τὰ χείλια της.

Ο Γκαούρ χαϊδεύει τὰ πλούσια κατάμαυρα και σγουρά μαλλιά της... Κι' ένώ τὰ μεγάλα όμορφα μάτια του θουρκώνουν, τής λέει σά ν' άπαντάη σέ κάτι πού του είπαν οί λυγμοί της:

— Νάι, αγαπημένη μου! Κι' έγώ τὸ καταλαβαίνω: Δέν μπορούμε νά ζήσουμε χωριστά...

Η Χουχού τραβάει άπ' τὸ χέρι τόν Ποκοπίκο πού χαζεύει κυττάζοντας τούς άγκαλιασμένους νέους και τοῦ λέει σιγά:

— Καλέ, πᾶμε πιὸ πέρα, καύμένε... Δέν καταλαβαίνεις λοιπόν;

— Τι μωρή Μαμζέλ; ρωτάει με άπορία εκείνος.

Κι' ή κοντόχοντρη άραπινούλα του έξηγεί:

— Καλέ μπορεί νά θέλουνε νά... φιληθοῦνε οί άνθρωποι, με άσυγχωρείτε κιόλας! Καλέ τόσο μποῦφος είσαι πιά;!

Ό... «Δυσθεόρατος "Αντρα-

κλας» κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Δέν με παρατάς, λέω έγώ! Καί δέν πᾶ νά φιληθοῦνε ὅσο θέλουνε! Τι με νοιάζει έμένα;!

Η Χουχού χαμηλώνει ντροπαλά τὰ μενεξεδένια βλέφαρά της και κάνει τή φωνούλα της λεπτή και γλυκειά, σάν τὸ ζαχαροκάλαμο :

— Καλέ, ξέρω κι' έγώ; "Αντρας είσαι... Μπορεί ὅμα τούς γλέπης νά φιλιώνται, νά άζηλέψης και τοῦ λόγου σου!

— Και τι σέ νοιάζει έσένα αν ζηλέψω;

— Με νοιάζει και με παρανοιάζει, κυρίε! Γιατί στά κοραλένια... χειλιάκι μου θά ξεσπάσης ὕστερα. Με άσυγχωρείτε κιόλας!

Ο Ποκοπίκο αναστενάζει ειρωνικά :

— Πολύ μελιστάλακτη είσαι, πού νά μην άβασκαθής, μωρέ Χουχού!

Και πηδώντας σάν ψύλλος, τής δίνει μιὰ δυνατή σθερκιά, ξεφωνίζοντας θριαμβευτικά :

— Άμάν στράκα, άδερφέ μου!... Σά νά κλατάρισε λάστιχο φορτηγού, έκανε!...

«— ΒΟΗΘΕΙΑ, ΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΛΛΑΣ!»

Τήν ίδια ὁμως στιγμή σπαρακτικά γυναικεία ξεφωνητά ακούγονται:

— Βοήθεια, θεριά της Ζούγκλασας!...

Οί φωνές ὁμως αὐτές, φτάνουν σι' αὐτιά τους αδύναμες,

Είναι φανερό πώς ή άγνωστη, γι' αυτούς, γυναίκα πού κινδυνεύει, θρίσκειται άρκετά μακριά...

‘Ο Γκαούρ κι' ή Ταταμπού εξαφνιάζονται άνήσυχoi:

— Τι νά τής συμβαίνει; ρωτάει ή πανώρια Έλληνίδα.

‘Ο μελαψός γίγαντας άφουγγράζεται με προσοχή κι' ένδιαφέρον... Θέλει ν' άκούση καλύτερα...

‘Ο Ποκοπίκο, πού άκούει κι' αυτός τις μακρινές σπαρακτικές φωνές, γνωματεύει άδιάφορα :

— Κανένα «θύμα» μου θά ναι!... Φωνάζει τάχα τώ θεριά γιά νά τήν άκούσω έγώ! Τά λέει δηλαδή τής νύφης γιά νά τ' άκούση ή πεθερά!... Χά, χά, χά!... Πολλές καρδιές έχω πάρει στό λαιμό μου τώρα έσχάτως! Ούτε ό Δονζούανος νά μανει!...

‘Η Χουχού σηκώνει γρήγορα τήν παχουλή χερούκλα της και του άνταποδίδει, με περισσότερη δύναμι, τήν καρπαζιά... ‘Ο σθέρκος του νάνου πετάει σπίθες!

— ‘Αμάν, Ποκοπίκαρέ μου, του λέει με ίκανοποίησι ή πυγμαία. Τέτοια στράκα, ούτε γαμπρός δέν θά φάς!... Χί, χί, χί!...

‘Αλλά τά φοβερά ξεφωνητά της άγνωστης γυναίκας, συνεχίζονται. Είναι ή στιγμή πού ό Ταρζάν τή χτυπάει δεμένη κι' άλύπητα με τό γερό κλαδί...

‘Ο Γκαούρ στό μεταξύ παίρ-

νει τήν άπόφασί του:

— Θά τρέξω νά δώ τί συμβαίνει!... ‘Εσείς μέινετε έδω... Περιμένετέ με...

Κι' άμέσως ξεκινάει τρέχοντας με κατεύθυνσι πρós τό μέρος πού άκούγονται οί φωνές...

‘Ο Ποκοπίκο τρίβει τόν μαυροκόκκινο και πονεμένο άπ' τήν καρπαζιά σθέρκο του... Και κυττάζοντας με συμπάθεια τόν μελαψό γίγαντα πού φεύγει, μουρμουρίζει :

— Τόν λυπάμαι τό φουκαρά! Θά πάω μαζί του γιά νά τόν... προσέχω!

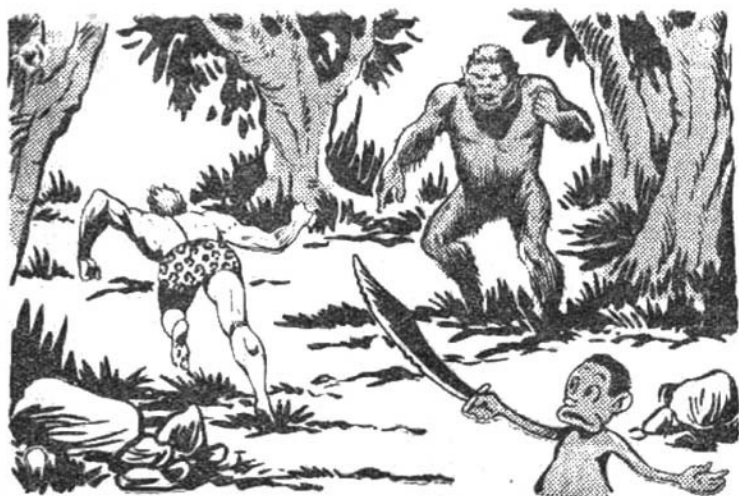
Και ξεκινάει άναστενάζοντας :

— “Ααααααα!... ‘Ως πότε θά ζώ νά τόν... προστατεύω!

ΜΙΑ ΠΕΤΡΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ!

‘Αδείλιαστος, όπως πάντοτε, ό υπέροχος ‘Έλληνας Γκαούρ τρέχει άκράτητος πρós τό μέρος πού γίνεται τό κακό. Κανέναν κίνδυνο δέν λογαριάζει ποτέ όταν πρόκειται νά βοηθήση και νά σώση κάποιον άνθρωπο πού κινδυνεύει.

‘Η εύγενική έλληνική ψυχή του δέν νοιώθει συμπόνια μόνο γιά τούς ανθρώπους, μά και γι' αυτά άκόμα τ' άγρια θεριά!... Και γι' αυτά, όταν κάποιο πιό δυνατό ζητάει νά τά σπαράξη, ό μελαψός γίγαντας δέν άδιαφορεί. Παλεύει με τό δυνατό θηρίο γιά νά σώση τό άδύνατο!

‘Ο Ταρζάν άκούει τις κραυγές του Νταμπούχ και φεύγει πανικόβλητος. ‘Ο Ποκοπίκο του φωνάζει :
Στάσου ντέ . . . Στάσου τώρα που θύμωα !

‘Ετοι είμαστ’ έμείς οι ‘Ελληνες ! Γι’ αυτό και σε όλο τον Κόσμο όταν θέλουν να πουνε πώς κάποιος είναι ήρωας, λένε πώς είναι «Έλληνας» !

‘Ο Ποκοπίκο τσακίζεται για να μπορη ν’ ακολουθη τα τεράστια κανιά του Γκαούρ. Κι’ άγανακτισμένος σκαρώνει στο πλ και φι ένα φρέσκο στιχάκι και του τό τραγουδάει φάλτσα :

**«Τρέχεις γρήγορις γιατί έχεις
δυο ποδάκια πέντε πήχεις !
Πόσο θάτρεχεις άνόμα,
πόδια... τέσσερα άν είχες!»**

‘Υστερα, πασχίζοντας με κάθε τρόπο να τον φθάση, ξα-

ναθυμώνει και του φωνάζει :

— Πολύ αεροδυναμικές είναι οι ποδάρες σου, μωρ’ άδερφέ μου ! «Μέ άσυγχωρείτε κιόλας» όπως λέει κι’ η Χουχού !

Ξαφνικά, ο Γκαούρ θγάζει την τρομακτική κραυγή του :

— ‘Οούουουουου !.. ‘Οοοοο-ούουουουου !...

‘Ο Ποκοπίκο καταλαβαίνει πώς θα γίνη μακελειό. Σταματάει άπτότομα στο μέρος που βρίσκεται. ‘Από τό φόβο του, θήμα δέν κάνει πιά πέρα. Φωνάζει όμως πανηγυρικά στο γίγαντα :

— ‘Απάνω τους, Γκαούρα-καααα κι’ εγώ είμ’ έδωωωω !
Τά σπαρακτικά ξεφωνητά

της γυναίκας σταματούν την ίδια στιγμή...

‘Ο μελαφός γίγαντας προχωρεί και φθάνει μπροστά στο δέντρο που ή πανέμορφη λευκή κόρη βρίσκεται δεμένη... Είναι όμως αναισθητη πιά! Το κεφάλι της γέρνει προς τα κάτω....

‘Ο Γκαούρ βλέπει κατάπληκτος πλάι, τον πνιγμένο φύλαρχο Χιμούρ. Καί λίγο πιο πέρα δυό-τρεις σκοτωμένους μαύρους Ιθαγενείς. Τά μισόγυμνα κορμιά τους είναι γεμάτα δαγκωματιές και σχισίματα...

‘Ο Ποκοπίκο φωνάζει τώρα απ’ το σημείο που έχει σταθή:

— “Ε, Μαντράχαλεε!.. “Αν σκότωσης κανένα, φώναξέ με νά τόν... σφάξω!...

‘Ο μελαφός γίγαντας του φωνάζει :

— “Ελα Ποκοπίκοο! Μιά γυναίκα είναι μονάχα!

‘Ο νάνος ξεθαρρεύει. Τρέχει κοντά στον Γκαούρ και κυττάζει με μεγάλο θαυμασμό την αναισθητη λευκή κοπέλλα. “Υστερα ρίχνει μία ματιά στ’ αναμμένα κλαδιά που βρίσκονται λίγο πιο πέρα.

— Για ψητή την έτοιμάζανε τη φουκαριάρα! μουρμουρίζει. “Αλλά ποιός διάβολος την έσωσε; Αυτό δέν μπορώ νά καταλάβω!...

— Κι’ εγώ άπορώ, κάνει συλλογισμένος ο Γκαούρ. Αυτός που την έσωσε πρέπει νά ναι γειναιός, δυνατός κι’ άτρόμητος άντρας... Φαίνεται

πώς χτυπήθηκε με τον φύλαρχο και τούς άρσάδες του!... Καί κατάφερε νά νικήση σκοτώνοντας κι’ αυτόν, και μερικούς από εκείνους!

“Όμως, την ίδια στιγμή παράξενος θόρυβος άκούγεται πάνω απ’ το δέντρο που βρίσκεται δεμένη ή λιπόθυμη Ροζάν. Καί σχεδόν ταυτόχρονα μία θареιά πέτρα, πέφτοντας με όρμη, χτυπάει στο κεφάλι τον γιγαντώσωμο “Ελληνα.

‘Ο Γκαούρ βγάζει ένα πονεμένο θογγητό και σωριάζεται κάτω αναισθητός!

— Μπράβο σημάδι! κάνει με θαυμασμό ο Ποκοπίκο.

Και νά: Σέ λίγες στιγμές ένας μεγαλώσωμος άνδρας πηδάει απ’ το δέντρο!...

ΤΟ ΑΙΜΑ, ΝΕΡΟ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ

Είναι ο Ταρζάν!... Αυτός είχε σκαρφαλώσει και κρυφτή στα ψηλά κλαδιά του... Αυτός είχε πετάξει την πέτρα που χτύπησε κατακέφαλα τον Γκαούρ.

‘Ατρόμητος ο νάνος, τραβάει άμέσως τή φοβερή χατζάρα του και κάνει νά... το βάλλη στα πόδια, ξεφωνίζοντας :

— Πίσω και σ’ έφαγα, Μεγαλειότατεεεε!...

“Όμως, ο “Αρχοντας της Ζούγκλας άπλώνοντας γρήγορα τή χερούκλα του προφταίνει και τόν άρπάξει.

— Βρωμερό σκουλήκι! τοῦ

φωνάζει με λύσσα. Στάσου να πεθάνης κι' εσύ, μαζί με τον άφέντη σου!...

Τρέμοντας ο Ποκοπίκο, του αποκρίνεται:

— Κάνε δουλειά σου, θρ' αδερφέ... Δεν είναι καμμία θία... Μὲ πεθαίνεις κι' άργότερα!...

Ο Ταρζάν τον κρατάει γερά απ' τὸ λαιμὸ με τὸ άριστερό του χέρι. Ταυτόχρονα σκύβει πάνω στὸν Γκαούρ καὶ με τὸ δεξι άρπάζει μιὰ πέτρα καὶ τὴ σηκώνει ψηλά. Είναι έτοιμος νὰ τὴν κατεβάσῃ στὸ κεφάλι τοῦ ἀναισθητοῦ Ἑλληνα...

Ο Ποκοπίκο τὸν κυττάζει με τρόμο καὶ φρίκη. Είναι θέβαιος πὼς αὐτὴ τὴ φορά ὁ Χάρος θ' άγκαλιάσῃ με τὶς μαῦρες φτεροῦγες του τὸν άγαπημένο του γίγαντα.

Ὅμως ξαφνικά, τὰ μεγάλα γουρλωμένα μάτια του φωτίζονται παράξενα. Κι' άμέσως ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά! Χά, χά, χάααα!...

Ο Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, χωρὶς νὰ κατεβάσῃ τὸ χέρι του, γυρίζει καὶ τὸν κυττάζει παραξενεμένος!

— Μὴ τὸν χτυπήσῃς άκόμα, τοῦ λέει ὁ νᾶνος. Στάσου πρῶτα νὰ σοῦ πῶ κάτι πολὺ σοβαρό!... Ὁ Μαντράχαλος εἶναι ἀναισθητός, μιὰ φορά... Ἐχεις καιρὸ νὰ τὸν ξεμπερδέψῃς!...

Ο Ταρζάν κατεβάζει άργά τ' ὠπλισμένο χέρι του.

— Τί τρέχει; τὸν ρωτάει. Λέγε λοιπόν, γρήγορα!

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ ἀποκρίνεται :

— Ξέρεις, μπαρμπα Μεγαλειότατε γιατί γελοῦσα; Σκέψηκα πὼς θὰ κάνῃς δταν ἡ «Φωτιά τοῦ Οὐρανοῦ» (*) πέση στὸ κεφάλι σου!... Χά, χά, χά!... Θὰ στριφογυρίσῃς καμμιὰ δεκαριά φορές σάν σβούρα κι' ὕστερις θὰ πέσῃς κάτω καὶ θὰ δαγκώνῃς τὸ χῶμα!... Χά, χά, χά!... Ἄστεϊο δὲν εἶναι, αδερφέ μου;

Ὁ λευκὸς γίγαντας δὲν καταλαβαίνει :

— Ἡ φωτιά τοῦ οὐρανοῦ! Καὶ γιατί ἡ φωτιά τοῦ οὐρανοῦ θὰ με χτυπήσῃ στὸ κεφάλι;

— Γιατί δὲν ξέρεις μονάχα εἰς καλὸ σημάδι. Ξέρει κι' ὁ Κραουμπάκος, ὁ Θεὸς τῆς Ζούγκλας.

— Δηλαδή;

Κι' ὁ Ποκοπίκο τοῦ ἐξηγεῖ:

— Τὸ ὁποῖον καὶ τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω: μὴ σκοτώσῃς τοῦ λόγου σου τὸν Γκαούρκα... Καθότι τυγχάνετε ἀδέρφια ἐξ αἱματος!... Κάποτε ἡ μάγισσα κυρά-Χούλχα ἀνακάτωσε τὰ αἱματά σας. Καὶ θυμᾶσαι τί εἶχε πῆ: «Ἄν κάποιος ἀπὸ σᾶς ματώσῃ τὸν ἄλλον, ὁ Θεὸς Κράουμπας θὰ ρίξῃ τὴ φωτιά του νὰ τὸν κάψῃ σάν ποντίκι. Καθότι τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται, ποῦ λέει κι' ἡ παροιμία! Χά, χά, χά!...

(*) Ὁ Κεραυνός.

‘Ο Ταρζάν μένει για λίγο ακίνητος και θαθεία συλλογισμένος. Καταλαβαίνει πώς ο νάνος έχει δίκη. Πώς αυτό που πάει να κάνει δεν είναι σωστό... Κι’ ἐπὶ πλέον τρέμει για τὴν τιμωρία τοῦ ἄγριου κι’ ἐκδικητικοῦ θεοῦ...

«Ὁ Γκαοὺρ δὲν πρέπει νὰ ζήση πιά, συλλογιέται. Δὲν πρέπει ὅμως καὶ νὰ τὸν σκοτώσω ἐγώ!... Ποιὸς λοιπὸν θὰ τοῦ χάριση τὸ θάνατο ποὺ τοῦ ἀξίζει;

Καὶ νά: Σὰν ἀπάντησι στίς σκέψεις του ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ τετραπέρατου νάνου :

— “Ἄν γουστάρης, ἀδερφέ μου, τὸν «καθαρίζω» τοῦ λόγου μου!... Καὶ τὸ μαχαίρι σου δὲν θὰ λερώσης καὶ γλυτώνεις κι’ ἀπ’ τὴν ἁμαρτία!...

— Ναί, μουρμουρίζει ἱκανοποιημένος ὁ “Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Μπράβο, Ποκοπίκο!... Κἄνε ὅμως γρήγορα... Καὶ γι’ αὐτὴ τὴν εὐκολία ποὺ θὰ μοῦ κάνης, ἐσένα δὲν θὰ σὲ πειράξω!... Θὰ σὲ ἀφήσω νὰ ζήσης!...

Ὁ νάνος ὑποκλίνεται κωμικά :

— Εὐχαριστῶ καί... ζωὴ σὲ λόγου σου!

Κι’ ἀμέσως, σηκώνει τὴ μεγάλη σκουριασμένη χατζάρα ποὺ κρατάει ἀκόμα στὸ χέρι του... Τὴ ζυγίζει μὲ προσοχὴ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἀναίσθητου Γκαοὺρ καὶ μουρμουρίζει διατακτικά:

— Ξύπνα τον, σὲ περικαλῶ! Βάρα του μερικὲς χαστουκο-

σφαλιάρες νὰ συνέλθῃ!...

— Νὰ τὸν ξυπνήσουμε; Γιατί; ρωτᾷ χαμένα ὁ λευκὸς γίγαντας.

— Καθότι ἂν τὸν χτυπήσω ἀναίσθητο, δὲν θὰ ῥθῇ στὰ συγκαλά του, δὲν θὰ ξέρῃ πὼς εἶναι σκοτωμένος καὶ μπορεῖ νά... τὸ θάλῃ στὰ πόδια καὶ νὰ γίνῃ καπινός!... Μὲ ἀντιλήθεσαι;

Ὁ Ταρζάν ἀγριεύει:

— “Ἐμπρός, εἴπα! Χτύπησέ τον κι’ ἄσε τίς ἀνοησίες!

— “Ἐν τάξει! τοῦ ἀποκρίνεται. Ἀλλὰ πρόσεξε πὼς θὰ τοῦ τὴ φέρω, γιὰ νὰ μαθαίνης τά... κόλπα μου!

Ὁ Ταρζάν σκύβει πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀναίσθητου Γκαοὺρ καὶ περιμένει μὲ λαχτάρα. Θέλει νὰ χαρῇ τὸν ἀποκεφαλισμὸ καὶ τὸ θάνατο τοῦ μισητοῦ ἐχθροῦ του!...

— Δυνατά! μουγγρίζει στὸν μικροσκοπικὸ Δῆμιο. Χτύπησέ τον ὅσο μπορεῖς πιὸ δυνατά!...

Ὁ νάνος σηκώνει ἀκόμα πιὸ ψηλὰ τὴν τρομερὴ χατζάρα του. Σὰ νὰ θέλῃ νὰ πάρῃ φόρα. Καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα τὴν κατεβάζει μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ, μουρμουρίζοντας:

— Θεὸς σχωρὲς! τὴν ψυχὰρα σου, μάγκα!...

“Ἐνα βαρὺ πονεμένο βογγητὸ ἀκούγεται :

— “ὦωωωωχχχ!...

Κι’ ὁ Ποκοπίκο τὸ θάζει σὰν τρελλὸς στὰ πόδια!

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ
ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Καὶ νὰ τί εἶχε συμβῇ:

λάτρη ο φοβερός Νταμπούχ(*)
 ο γοριλλάνθρωπος, είναι χα-
 μένος! Μὲ τὰ νύχια καὶ τὰ
 δόντια του θὰ τὸν σχίσῃ!...

Ὁ Πυκοπίκο τὸν ὀλέπει πού
 φεύγει... Καὶ ἀνεμίζοντας θρι-
 αμβευτικά τὴ σκουριασμένη

χατζάρα του φωνάζει:

— Στάσου ντέ, ἂν εἶσαι ἄν-
 τρας!... Στάσου ἂν σοῦ θα-
 στάῃ!... Στάσου τώρα πού...
 θύμωσα!

Κι' ἐπειδὴ ὁ λευκὸς γίγαν-
 τας δὲν σταματᾷ, ὁ νᾶνος

(*) Ὁ Νταμπούχ εἶναι ἕνας
 φοβερός καὶ τερατόμορφος κτη-
 νάνθρωπος. Στὴ σωματική του
 διάπλασι εἶναι σχεδὸν διπλάσιος
 ἀπὸ τὸν Γκαοῦρ καὶ ἀσύγκριτα
 πρὸ χεροδύναμος ἀπ' αὐτόν!

Τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ τέρας εἶ-
 ναι ὁ ἀμαρτωλὸς καρπὸς μιᾶς
 πρωτάκουστης συμβίωσης:

Κάποιος γιγαντόσωμος γορίλ-
 λας ἄρπαξε κάποτε μιὰ δυστυ-
 χισμένη Ἱεραπόστολο πού εἶχε
 φθῶσι μαζί μὲ ἄλλους συναδέλ-
 φους της στὴ Ζούγκλα γιὰ νὰ δι-
 δάξουν σὲς ἡμάριαις φυλὰς τὴ
 θρησκεία τοῦ μεγάλου κι' ἀλη-
 θινοῦ Θεοῦ τοῦ Κόσμου.

Ὁ γορίλλας κράτησε στὴ σπη-
 λιά του τὴν ἀμοιρῆ λευκή. Κι'
 αὐτὴ πού ἦταν ἕνας ἀγνὸς ἀγ-
 γελος ἀγάπης καὶ καλωσύνης,
 βρέθηκε ἀναγκασμένη νὰ ζῇ καὶ
 νὰ ὑποφέρει πλάι σὺν βρωμέ-
 ρῳ αὐτὸ καὶ ἀπαίσιο θηρίο.

Ὡσπου μαράζωσε, ἡ δυστυχι-
 σμένη, καὶ πέθανε κάποτε ἀφή-
 νοντας ὄρφανὸ τὸ παιδί πού εἶ-
 χε γὰρ μετὰ γέννησιν. Κι' αὐ-
 τὸ, ὅταν μεγάλωσε, γίνθηκε ὁ
 τρομερὸς γοριλλάνθρωπος!

Ὁ Νταμπούχ ἔχει μιὰ διου-
 πόσιματη ὑπαρξὴ γεμάτη ἀντιθέ-
 σεις. Μέσα του γίνεται ἀδιάκο-
 πη πᾶλη ἀνθρώπου καὶ κτήνους.
 Ἀγγέλου καὶ θηρίου. Πότε νι-
 κᾷ κ' ἐπικρατεῖ ἡ ἰδιοσυγκρα-

σία τοῦ ἀπαίσιου πατέρα του,
 τοῦ γορίλλα. Καὶ τότε ἀγριεῖ
 καὶ κτηνώδικος εἶναι ὅλας οἱ ἐκ-
 δηλώσεις τοῦ γοριλλάνθρωπου.

Ἄλλοτε πάλι νικᾷ κ' ἐπι-
 κρατεῖ ἡ ὑπόστασις τῆς ἁγίας
 μητέρας του, τῆς λευκῆς Ἱερα-
 ποστόλου. Καὶ τότε ὁ γοριλλάν-
 θρωπος γίνεται καλὸς, εὐγενικός,
 φρόνιμος! Ἀγαπᾷ τοὺς ἄν-
 θρώπους καὶ κινδυνεύει καὶ τὴ
 ζωὴ του ἀκόμα γιὰ νὰ τοὺς
 προστατέψῃ, ἢ νὰ τοὺς σώσῃ!

Ὁ Νταμπούχ νοιώθει ὅλας τὶς
 γλώσσας τῶν ἰθαγενῶν τῆς ἀπέ-
 ραντης Ζούγκλας. Ὅμως αὐτὸς
 πολὺ σπάνια μιλάει. Κι' ὅταν
 μιλήσῃ ποτὲ δὲν λέει περισσότε-
 ρες ἀπὸ τρεῖς λέξεις γιὰ νὰ πῇ
 τί σκέπτεται. Τί θέλει...

Ὁ τρομακτικὸς γοριλλάνθρω-
 πος ζῇ σὲ μιὰ ξυλένια πρωτό-
 γονη καλύβα φτιαγμένη πάνω
 στὰ ψηλὰ κλαδιὰ κάποιου θεό-
 ρατου δέντρου.

Οἱ γορίλλες τῆς Ζούγκλας τὸν
 λατρεύουν σὰ Θεὸ τους! Μιὰ
 φανατικὴ ἀγέλη ἀπ' αὐτοὺς τὸν
 ἀκολουθεῖ πάντα καὶ σὲ κάθε
 μετακίνησίν του.

Ὁ κτηνάνθρωπος Νταμπούχ
 εἶναι ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος θε-
 ριῶν καὶ ἀνθρώπων τῆς ἀγρίας
 καὶ ἀπέραντης ἀφρικανικῆς Ζούγ-
 κλας!...

χύνεται ακράτητος πίσω του, ξεφωνίζοντας:

— Στάσου μωρέ νά σέ σφάξω!... Μή φοβάσαι! Έχω ἀκαφρό χέρι κι' ούτε θά τό καταλάβεις!...

ΑΠΡΟΟΠΤΟ ΕΜΠΟΔΙΟ

Μά ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας καθὼς τρέχει, ἔχει, ἀλλοίμονο, κάποιο κακὸ συναπάντημα :

Ξαφνικά, ξεπετιέται μπροστά του ἓνα τεράστιο μαυροπράσινο φίδι!... Καὶ μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα κουλουριάζεται στὰ πόδια του!

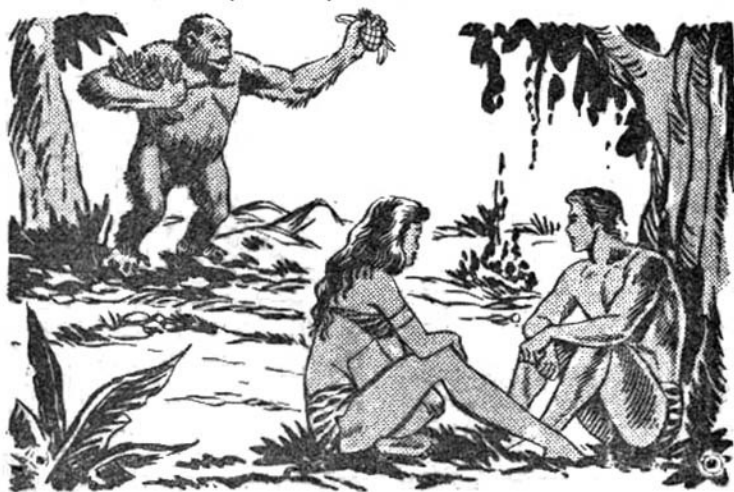
Ο Ταρζάν χάνει φυσικὰ τὴν ἰσορροπία του καὶ γκρεμοσκιζέται βαρὺς κάτω. "Ετσι, κι' ὥσπου νὰ καταλάβῃ τί συμ-

βαίνει, τὸ φοβερὸ φίδι προφταίνει καὶ κουλουριάζεται γύρω σὲ ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ γίγαντα.

Ἀμέσως ἀρχίζει νὰ τὸν σφίγγῃ ἀφάνταστα δυνατὰ ! Τὰ κόκκαλα τοῦ κορμιοῦ του τρίζουν ἀπαίσια!

Στὸ μεταξύ φτάνει ἐκεῖ, στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται, καὶ ὁ Ποκοπικό... Βλέπει τὸ θανατερὸ ἀγκάλιασμα τοῦ φιδὲς καὶ κάνει τὸ φίδι κι' ἐνθουσιάζεται :

— Ἀδερφέ μου, Ταρζανάκο, τοῦ φωνάζει, οὔτε ψύλλος στὸν κόρφο του νάμανε! Χέ, χά, χά!... "Ελεγα νὰ σὲ σφάξω προσωπικῶς... Μά τώρα δὲν ὑπάρχει λόγος!.. Γιατί νὰ λερώσω τὴν... ἀστραφτερὴ χα-

Ὁ γοριλλάνθρωπος Νταμπούχ προσφέρει καρπὺς καὶ γλυκόχυμα φρεῦτα στὸ πανώριε κ' εὐτυχισμένο ζευγάρι.

τζάρα μου;

Τὸ σφίξιμο τοῦ τεράστιου μαυροπράσινου φιδιού, ὅσο πάει καὶ δυναμώνει. Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μουγυρίζει καὶ δογγάει θανατερά. Λίγες στιγμές ἀκόμα καὶ τὰ κόκκαλά του θὰ σπάσουν σὰν ξερά καλάμια! Θὰ ξεψυχήση.

Ὁ Ποκοπίκο περιμένει μὲ λαχτάρα ν' ἀπολαύσῃ τὸν φρικτὸ θάνατο ποὺ τὸν περιμένει. Στὸ μεταξὺ ὁμως καὶ γιὰ... νὰ μὴν κάθεται, σηκώνει ἀγέρωχα τὴ χατζάρα του. Καὶ κατεβάζοντάς τη μὲ ὀρμή, κόβει, μὲ μιᾶς, πέρα γιὰ πέρα, τὸ κεφάλι τοῦ φιδιού!...

Ὁ Ταρζάν τινάζει ἀπὸ πάνω του τὸ κορμὶ τοῦ νεκροῦ ἔρπετοῦ καὶ πετιέται ὀρθός. "Ἐχει σωθῇ ἀπὸ σίγουρο θάνατο.

Ὁ νᾶνος τοῦ ἐξηγεῖ :

— "Ἄν σ' ἔσωσα, ἀδερφέ μου, μὴ σοῦ περάσῃ ἡ ἰδέα πὼς σὲ λυπήθηκα... Τὸ ἔκανα, ἀπλῶς, γιὰ δυὸ λόγους: Πρῶτον, καθότι τυγχάνω «Προστάτης τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνάτων»! Καὶ δεύτερον, καθότι γουστάρω νὰ σὲ σφάξω... ἰδιοχείρως!

Καὶ γυρίζοντας, τὸ θάζει τρομοκρατημένος στὰ πόδια γιὰ νὰ σωθῇ!...

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας στέκει γιὰ λίγο συλλογισμένος κι' ἀναποφάσιτος. Κυττάζει τὸν Ποκοπίκο ποὺ ἀπομακρύνεται κι' ἕνα δάκρυ κυλάει ἀπ' τὰ μάτια του, καθὼς μOUR μουρίζει;

— "Ἐχει μεγάλη καρδιά! Πολὺ μεγάλη, τὸ παλιόσκυλο!

"Ὑστερα, θυμᾶται ξαφνικὰ τὸν Νταμπούχ καὶ ξεκινάει ἀπὸτομα... Τρέχει, ὅσο μπορεῖ πρὶν γρηγόρα γιὰ νὰ ἐξαφανιστῇ...

Ο ΚΟΙΜΙΣΜΕΝΟΣ

«ΔΡΑΚΟΣ»

Ὁ γοριλλάνθρωπος ποὺ πρὶν λίγο ἀκούστηκε τὸ τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ του, παρακολουθοῦσε, ὅπως ξέρουμε, ἀθέατος τὴν πανώρια Ταταμπού.

Μὰ σὰν τὴν εἶδε νὰ συναντιέται μὲ τὸν ἀγαπημένο της Γκαούρ, ἡσυχάζει. Κρύβεται μέσα σ' ἕναν τεράστιο θάμνο καὶ ξαπλωμένος ἐκεῖ, περιμένει...

Νυστάζει ὁμως πολὺ, ὁ ἀμοιρος! Γιατὶ ὅλη τὴ νύχτα δὲν κοιμᾶται. Μένει, κάτω ἀπ' τὸ θεόρατο δέντρο ξάγρυπνος γιὰ νὰ προστατεύῃ τὴ μελαψὴ Ταταμπού ποὺ φιλοξενεῖ στὴ θεόρατη καλύβη του. Μονάχα τὸ πρῶτ', μιὰ-δυὸ ὥρες ξεκουράζει τὰ θλέφαρά του!...

"Ἔτσι καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ, τὸν παίρνει ὁ ὕπνος. Καὶ δὲν βλέπει πιά, οὔτε ἀκούει αὐτὰ ποὺ γίνονται.

Μονάχα τώρα στὸ τέλος, ξυπνάει. Καὶ τὰ τρομαγμένα ξεφωνητὰ τοῦ Ποκοπίκο τὸν κάνουν νὰ ξεπεταχτῇ ἀνῆσυχος ἀπ' τὸ θάμνο ποὺ εἶχε κρυφτῇ. Γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὸν σώσῃ!...

Ὁ τρομερός γοριλλάνθρωπος συμπαθεῖ πολὺ τὸ νᾶνο. Εἶναι ὁ μόνος ποὺ μὲ τ' ἀστεῖα καὶ τὰ χοροτά του διασκεδάζει τὴν πονεμένη του καρδιά... Γιατί, ὅπως ξέρουμε, ὁ Νταμπούχ νοιώθει μιὰ ἀπέραντη ἀγάπη γιὰ τὴν πανώρια μελαψή Ἑλληνίδα!... Μιὰ φγάπη καταδικασμένη, ποὺ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὴν κρατήσῃ πάντοτε κρυφὴ μέσα στὰ στήθεια του!...

Ὁ γοριλλάνθρωπος ὅμως, σὰν φθάνῃ στὸ σημεῖο ποὺ εἶχε ἀκούσει τὰ ξεφωνητὰ τοῦ Ποκοπίκο, δὲν τὸν βλέπει ἐκεῖ... Εἶναι ἡ στιγμή ποὺ ὁ νᾶνος βρισκόταν κοντὰ στὸν Ταρζάν καὶ τοῦ ἔσωζε τὴ ζωὴ, χτυπώντας κι' ἀποκεφαλίζοντας τὸ τεράστιο μαυροπράσινο φίδι...

Σὲ λίγο ὅμως, νᾶσου καὶ παρουσιάζεται ὁ φοβερός καὶ τρομερός μικροσκοπικός «Ἄντρακλας». Ἀντικρῦζει τὸν Νταμπούχ κι' ἀρχίζει νὰ τὸν μαλλώνῃ:

— Χίλιες φορές σοῦ τῶχω πῆ, μπαρμπα-Δεινόσαυρε: Ἄμα μαλλώνω ἐγώ, δὲν θέλω νὰ μπαίνῃς στή μέση! Εἶδες τώρα τί μοῦ κανες; Ἄκουσε, ὁ «Μεγαλειότατος» τῇ γαϊδουροφωνάρα σου καὶ γίνηκε καπνός! Κι' ἔμεινε... ἀσφαχτος ὁ ἀνθρωπάκος!

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

«ΣΦΑΧΤΗΣ»

— Χού, χού, χού!.. Χού,

χού, χού! ξεκαρδίζεται στὰ γέλια ὁ γοριλλάνθρωπος.

Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως κατσαυφιάζει καὶ τοῦ λέει μὲ τρεῖς λέξεις κατὰ τὴ συνήθειά του :

— «Νταμπούχ» «Σκοτάνει» «Τερζάν»!

— «Τρομάρα» «Νὰ» «Σοῦρθη»! τοῦ ἀποκρίνεται κι' ὁ νᾶνος.

Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ χύμα τώρα:

— Γιὰ «καθαρίσματα», γιὰ «ξεμπερδέματα», γιὰ «πνιξίματα», γιὰ «σκοτώματα» καὶ γιὰ «σφαξίματα», ὁ μόνος ἀρμόδιος εἶμαι τοῦ λόγου μου!... Πρόσεξε, τὸ λοιπόν, καὶ μὴ μοῦ κοκορεύεσαι! Καθότι σφάζω ἐκ γενετῆς καὶ πεποιοήσεως!... Κι' ἂν καμμιά φορὰ γουστάρῃς, σοῦ θερίζω τὴν κεφάλαια γιὰ νᾶχης καὶ οἰκονομίστᾳ... καπέλλα! Καθότι, ὅπως θάχῃς ἀκουστά, τυγχάνω διπλωματοῦχος Σφάχτης ἡς... Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν!... Ἄμέ!;

.....

Ὁ Νταμπούχ κι' ὁ Ποκοπίκο ξεκινᾶνε σὲ λίγο καὶ φθάνουν στὸ μέρος ποὺ εἶχε γίνῃ τὸ μακελειό.

Ὁ νᾶνος κόβει γρήγορα μὲ τὴ χατζάρα του τὰ γερά χοιρτόχοινα ποὺ κρατᾶνε δεμένη στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, τὴν πανέμορφη Ροζάν.

Ὁ γοριλλάνθρωπος σηκώνει τὴν τεράστια χερούκλα του κι' ἐτοιμάζεται νὰ χαστουκίσῃ

την ἀναίσθητη κοπέλλα γιὰ τὴ συνέφερν.

— Ὅμως, ὁ Ποκοπικό τὸν συγκατεῖ ἀνήσυχος:

— Κάτω τὰ ξερά σου, μπαρμπα-Μαμμούθ, τοῦ λέει. Καὶ νὰ τὴ χαϊδέψης ἐσύ, θὰ πῆθῃ διάσεισι τοῦ ἐγκεφάλου!

Καὶ προσθέτει:

— Θὰ τὴ φέρω στὰ συγκαλὰ της ἐγώ, ὄχι μὲ χαστούκια, μὰ μὲ... φιλιά!

Καὶ κάνει νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ τὴ φιλήσῃ! Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἡ πανέμορφη λευκὴ συνέρχεται κι' ἀνοίγει τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια της. Ἀντικρῦζει ὅμως κοντὰ στὸ πρόσωπό της τὴν κωμικοτραγικὴ μαύρη μούρη τοῦ νάνου! Καὶ τρομάζει τόσο πολὺ πὺ πετιέται ὀρθή καὶ κάνει νὰ τὸ ἔβαλῃ στὰ πόδια... Δὲν προφταίνει ὅμως νὰ κἀνῃ ἕνα βῆμα καὶ κοτουλάει πάνω σ' ἕναν μεγάλο μαλλιαρὸ ὄγκο... Εἶναι ἡ κοιλιά τοῦ Νταμπούχ!..

Ἡ ἄμοιρη Ροζάν τρομάζει περισσότερο τώρα! Κι' ἀρχίζει τὰ ξεφωνητά:

— Βοήθειασα! Βοήθειασα!

Ὁ Ποκοπικό τὴν καθησυχάζει:

— Στάσου, θρὲ κορίτσι μου! Τί στριγγλίζεις ἔτσι; Γιὰ μπαμπούλες μᾶς πέρασες;

Καὶ κάνει ἀμέσως τίς ἀπαράιτητες συστάσεις:

— Ὁ μπαρμπα Δεινόσαυρος ἀπὸ δῶ, λέγεταί μεσιὲ Νταμπούχ! Χρυσὸ ἀνθρωπάκι, ὁ φουκαρᾶς! Ἄν ξερῇς κσμμιά καλὴ κοπέλλα, φέρ' τη

νὰ τὸν παντρέψουμε νὰ μὴ γεροντοκοριάσῃ ὁ ξρημος!.. Καὶ τοῦ λόγου μου τυγχάνω ὁ φοθερὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπικό! Κυνηγὸς ἀγρίων κοιλίων, γόης φιδίων καὶ κοριτσιῶν, προστάτης τῶν κρουτῶν καὶ ἀδυνάτων, Ἀντρακλας, δυσθεόρατος καὶ διπλωματοῦχος σφάχτης! Ὁλέ!...

Στὸ μεταξύ, ὁ γοριλλάνθρωπος ἔχει σκύψει πάνω στὸν ἀναίσθητο Γκαούρ καὶ ζητάει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν συνεφέρει.

Τέλος, ὁ μελαψὸς γίγαντας σινέρχεται, φέρνει τὸ χέρι στὸ ματωμένο του κεφάλι καὶ ρωτᾷ χαμένα:

— Τὴν πέτρα; Ποιὸς θρυσκόταν πάνω στὸ δέντρο καὶ μοῦ πέταξε τὴν πέτρα;

— Ποιὸς ἄλλος; τοῦ ἀποκρίνεται ἐρωτηματικὰ ὁ νᾶνος.

— Ὁ Ταρζάν;

— Ἀμὲ ποιὸς; Ἐγώ;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ξαναρωτᾷ:

— Κι' ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ταρζάν ποιὸς μ' ἔσωσε;

Ὁ Ποκοπικό κορδώνεται καὶ τοῦ ἀποκρίνεται μὲ τὰ ἴδια λόγια:

— Ποιὸς ἄλλος;

— Ὁ Ταρζάν; τὸν ξαναρωτᾷ.

— Ποιὸς Ταρζάν, μωρέ! Τοῦ λόγου μου σ' ἔσωσα! Δὲν εἶπομε πὼς τυγχάνω προστάτης τῶν κουτῶν καὶ ἀδυνάτων;

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ ΖΕΥΓΑΡΑΚΙΑ !

Σέ λίγο, από τὰ ξεφωνητά της Ροζάν πού ἀκούστηκαν μακριὰ φθάνουν ἀλαφιασμένες νά δοῦν τί συμβαίνει, ἡ πονώρια Ταταμπού κι' ἡ Χουχού.

Ὁ νᾶνος τίς ὑποδέχεται χαρούμενος:

— Βρέ καλῶς τὰ κορίτσια! Πῶς ἀπὸ δῶ; Κι' ὅτι ἔσφαξα αὐτοὺς τοὺς ἀραπάδες καὶ σᾶς θυμόμανε! Εἶπα μέσα μου: Βρέ, πού νᾶναι τὰ κορίτσια, νά μοῦ τοὺς ψήσουνε νά... κολατσίσω!

Ὁ Γκαοῦρ ἐξηγεῖ στὴν Ταταμπού ὅλα ὅσα εἶχαν μεσολαβήσει ἀπὸ τὴ στιγμή πού τὴν ἄφησε γιὰ νά τρέξη νά βοηθήσῃ τὴν ἀγνωστὴ λευκὴ πού ζητοῦσε βοήθεια!

Κι' ὁ Ποκοπικό συμπληρώνει ὅλα ὅσα δὲν ἤξεραν ἐκεῖνοι... Πῶς ξεγέλασε τὸν Ταρζάν καὶ δὲν πέταξε τὴν πέτρα στὸ κεφάλι τοῦ Γκαοῦρ... Καὶ πῶς αὐτὸς τὸν χτύπησε μὲ τὴν χατζάρα του κατὰ λάθος στὸν ὦμο !...

— «Κατὰ λάθος»; ρωτᾷ με ἀπορία ὁ Γκαοῦρ.

— Κατὰ λάθος, θέβαια, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ νᾶνος. Καθότι, τοῦ λόγου μου πάγαινα νά τοῦ σερβίρω τὴ χατζαριά στὴν κεφάλαι. Μὲ ἀντιλήθεσαι;

Μὲ τὴ σειρά της τώρα ἡ πανέμορφη Ροζάν ἀναφέρει τὰ δικὰ της θάσσανα κι' ὅλα ὅσα ἔκανε σ' αὐτὴν καὶ στὸν ἀρραβωνιαστικὸ της ὁ Ἄρχον-

τας τῆς Ζούγκλας.

Τέλος, ὅλοι μαζί: ὁ Γκαοῦρ, ἡ Ταταμπού, ἡ Ροζάν, ὁ Νταμπούχ, ἡ Χουχού καὶ τελευταῖος ὁ Ποκοπικό ξεκινᾶνε παίρνοντας κατεύθυναι πρὸς τὴ μακρινὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν.

... Ὄταν φθάνουν ἐκεῖ, ὁ δόκτωρ Κράμπ ἔχει συνέλθει. Ἡ ξανθεὶς Ἀμερικανίδα πέφτει, τρελλὴ ἀπὸ χαρὰ στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἀγαπημένε μου, τοῦ λέει καθῶς τὰ μάτια της θουρκώνουν. Αὔριο θὰ φύγουμε ἀπ' τὴ Ζούγκλα! Κι' ἐγὼ κι' ἐσύ εἴμαστε ἀρκετὰ νέοι! Τὸ θότανο Μπουν Λαλά δὲν μᾶς χρειάζεται ἀκόμα! Καὶ θ' ἀργήσῃ πολὺ νά μᾶς χρειασθῇ!

... Ὁ Νταμπούχ τοὺς παίρνει σὲ λίγο ὅλους καὶ τοὺς φέρνει κάτω ἀπ' τὸ θεόρατο δέντρο, πού πάνω στὰ ψηλὰ κλαδιά ἔχει στήσει τὴν καλύβη του...

Τοὺς φιλεῖ με καρπούς καὶ γλυκόχυμα φρούτα!

Ὁ Κράμπ κι' ἡ Ροζάν σιγανοκουβεντιάζουν ἀγκαλιασμένοι... Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμπού ἔχουν καθήσει κοντά-κοντά!...

Ἡ Χουχού κυττάζει ξελιγωμένη τὸ νᾶνο κι' ἀναστενάζει μελιστάλακτα:

— Καλέ, ἔλα κι' ἐσύ κοντά, Ποκοπικάρ μου! τοῦ λέει. Θὰ μπουρδουλακιάσῃς ἔτσι μοναχούλι σου!

‘Ο Ποκοπικό κάνει πώς δὲν ἀκούει καὶ δὲν τῆς ἀποκρίνεται.

‘Η κοντόχοντρη πυγμαία ὁμως, ἐπιμένει:

— Καλέ, ἔλα νὰ ζευγαρώσουμε καὶ τοῦ λόγου, μας ! Δὲν γλέπεις τί καλὰ πού τῇ βολεύουνε οἱ ἄλλοι;!

‘Ο νᾶνος καὶ πάλι κάνει τὸν κουτὸ καὶ ράβει τὸ στόμα του.

‘Η Χουχοῦ ἀρχίζει νὰ χάνη

τὴν ὑπομονή τῆς:

— Καλέ, ἔλα νὰ γίνουμε κι’ ἐμεῖς ἕνα ἐρωτευμένο ζευγαράκι! Νὰ μὲ ἡγαπῆς καὶ νὰ σὲ ἡγαπῶ!...

‘Ο Ποκοπικό ἀρνιέται τώρα μὲ μεγάλη λεπτότητα καὶ εὐγένεια:

— “Α, νὰ χαθῆς, παληοκαρκάξα!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

Τὴν ἐρχόμενη ΠΕΜΠΤΗ κυκλοφορεῖ ἡ πρὸ ἐνδιαφέρουσα καὶ συναρπαστικὴ περιπέτεια τοῦ

ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ

στὸ 23 τεῦχος πρὸς θὰ ἔχη τὸν τίτλο:

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ

Γραμμένο ἀπὸ τὸ ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

‘Ο Γκαοῦρ κι’ ὁ Ταρζάν μονομαχοῦν—Οἱ ἀραπάδες ἐπιτίθενται—‘Η χαράδρα τοῦ μαυροῦ φιδιοῦ—Τὸ φοβερὸ μαρτύριο τοῦ Ταρζάν—‘Ο Ποκοπικό.. πύραυλος—‘Η μεγάλη καρδιά τῆς πανώριας Ἑλληνίδας—‘Η μαύρη βασιλοπούλα κι’ ὁ λευκὸς ἐρωτευμένος—Υπεράνθρωπη πάλη μ’ ἕνα θηρίο!

Ο Λ Ο Ι Κ Α Ι Ο Λ Ε Σ

Διαβάστε τὴν Πέμπτη τὸ τεῦχος πρὸς θ’ ἀφήσῃ ἐποχή:

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ:

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν’ ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΔΙΟΜ. ΤΗΧΟΥΣ 22

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σέ ολόκληρη τήν Έλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφέυς ό ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΠΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΘΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!

ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ" ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694